

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE COURTSHIP

A NOVELLA

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GRACE BURROWES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE COURTSHIP

A NovsLaA

GRACE
BUI?tQ*WES

Telif Hakkı © 2012 Grace Burrowes

Kapak ve iç tasarım © 2012 Sourcebooks, Inc. tarafından

yapılmıştır. Kapak Tasarımı Nicole Komaskinski

Kapak görseli © Jeanne Marie Lecadre Bahçede, 1866 (tuval üzerine yağlıboya), Monet, Claude (1840-1926) / Hermitage, St.

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks, Inc. firmasının yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik yolla - eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Sourcebooks Casablanca, an imprint of Sourcebooks, Inc. tarafından yayımlanmıştır.

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

FAKS: (630) 961-2168

www.sourcebooks.com

İçindekiler

Ön Kapak
Başlık
Sayfası Telif
Hakkı Bir
İki
Üç
Dört
Teşekkür Yazar
Hakkında

*Bu hikaye, uyum sağlayamadığını ve fark edilmeye değer olmadığını düşünen
her kadın içindir. Uyum sağlayamayabilirsiniz, ama bunun nedeni tam da
sizin gerçekten
dikkate değer.*

Bir

"Sadece metreslerinin çıplak göğüslerinden enfiye çektiğini duydum."

Esther Himmelfarb kartlarını yeniden düzenledi ve Charlotte Pankhurst'ün daha gülünç gözlemlerinden biri karşısında bir homurtu bastırdı.

Herodia Bellamy karo kızını masanın üzerine fırlattı. "Sık sık banyo yaptığını ama nadiren yalnız olduğunu duydum."

"Esther, "Adamın ortalama bir banyo küvetine göre büyüklüğü düşünüldüğünde kalabalık bir girişim," diye mırıldandı. Sıra sizde Leydi Zephora."

"Leydi Zephora yumuşak bir sesle, "Hem Lord Anthony'nin hem de Lord *Percival*'ın bu yıl gelin almaları için anneleri Majesteleri tarafından görevlendirildiklerini biliyorum," dedi.

Whist için çok fazla. Bayanlar Albay Lord Percival Windham'ın pek çok olumlu özelliğini sıralarken Esther kartlarını incelemeye devam etti.

Onların coşkusu Esther'in adamın eksikliklerini sıraladığı listeyle neredeyse birebir örtüşüyordu.

"Çooooook yakışıklı," diye mırıldandı Charlotte. "Ve hepsi gerçek - altın sarısı saçları, kasları, boyu."

"Rüya gibi mavi gözler," diye ekledi Herodia. "Sana baktığında, sanki seni sevdiğini sadece sana bakışıyla anlatmaya çalışıyor."

Zephora, Charlotte ve Herodia'nın annelerinden defalarca duyduklarına şüphe olmayan bir şey söyledi. "Karısı her zaman bir nezaket unvanına sahip olacak ve bir gün *Moreland*'ın bir sonraki *Düşesi* olabilir."

Bu da çok fazlaydı, çünkü şimdiki Dük'ün (ağırbaşlı olduğu kadar güçlü bir beyefendi) ve en büyük günahı on yıllık evliliği boyunca sadece iki kız çocuk babası olması olan dürüst bir ruha sahip şimdiki dük varisi Lord Pembroke'un ölümünü öngörüyordu.

"Düşünsene," dedi Esther kartları toplarken, "Lord Percival ile evlendiğinde şimdiki düşes senin kayınvaliden olacaktı. Majestelerine hizmet eden subayları görev yerlerinden geri çağırma yetkisine sahipse, sadece bir gelin üzerinde sahip olacağı gücü hayal edin."

"Lord Percy onun izinsiz girmesine izin vermez." Charlotte burnunu çekti. "Sen sadece kıskanıyorsun Esther, çünkü unvanı ya da çeyizi olmayan bir kız bu kadar yükseklerde görünemez."

Bu sonuçlar nadiren yüksek sesle konuşulduğu için bu çıkış beklenmedikti. Bunlar yaygın bilgi olarak kabul edilirdi ve bu da Esther'e genellikle hiç kimsenin mahremiyetinin el altından hediye edilmesine izin verirdi.

Herodia, "Esther güzel, iyi konuşuyor, ev sanatları konusunda iyi eğitilmiş ve iyi doğmuş," dedi. "Sızlanmayı kes Charlotte, yoksa beyler seni duyacak."

Bu azarlama Esther'e bir savunma gibi gelmedi, çünkü öyle değildi. Herodia Charlotte'a üstün görünmek için bir fırsat yakalamıştı, başka bir şey değil.

"İstediğim kadar yükseklerle *bakabilirim*," dedi Esther, desteyi düzgün bir yığın halinde karıştırarak. "Yine de tek başına bakmak pek tatmin etmiyor. Tekrar dağıtayım mı?"

Lord Percival ve Anthony Windham odada, içki kâsesinin yanında ev sahibesiyle sohbet ettikleri sürece, Esther oyunda dördüncü olarak kalmak zorundaydı. Esther önümüzdeki üç haftanın olabildiğince çabuk ve acısız geçmesi için sessiz bir dua ederken oyun -ya da oyun olarak geçen şey- devam etti.

"Bu bakışı biliyorum, Percy." Tony Tanrı'ya şükür sesini alçaltmıştı, çünkü Leydi Morrisette sadece birkaç metre ötede, Quimbey Dükü'nün koluna yapışmıştı.

Percival Windham salonun karşısındaki iskambil masasında oturan sarışın genç kadını incelerken hiç duraksamadı. Onda bir durgunluk, odadaki tüm çapkın bakışlardan ve pudralı göğüslerden daha çok dikkat çeken bir dinginlik vardı. "Ne bakışı?"

"Yine aşık oluyorsun. Bunu en az bir düzine kez gördüm. Majesteleri bunu duyduğuna çok sevinecek."

"Ben aşık olmam, Anthony. Yatağa düşerim ya da ara sıra keten dolaplara, özel odalara, تنها çardaklara, bu tür şeylere." Percival iyi bir punçtan bir yudum aldı ve bakışlarını küçük kardeşine çevirdi. "Ve

Kasabadan ayrılmadan önce Bayan Gladys Holsopple ile yaşadığınız bir kaçamağı ona anlatmamı istemiyorsanız, Majesteleri sizden tek bir kelime bile duymayacak."

Tony'nin gülümsemesi umutsuzca korunaksızdı. "Gladys Holsopple dişlektir ve kimse bakmıyorken adabı muaşeret konusunda fazla endişelenmez. Saygıdeğer bir kadın. Ve sana sarkmam konusunda endişelenmene gerek yok.

-Bunun için Mannering'imiz var."

Mannering, ev partisi süresince paylaşacakları uşak. Percival düşüncelerini daha iyimser bir yöne çevirdi ve kadehiyle hafifçe işaret etti. "Kim bu güzel kart oyuncusu?"

Tony kolundaki danteli düzeltir gibi yaparken odanın diğer ucuna baktı. "Herodia Bellamy. İyi giyinmiş, babasının Bute'un kulağına sahip olduğu söyleniyor. Güzel dans ediyor ve gıdıklamıyor."

Tony Kanada'ya gönderilmiş en iyi keşif subaylarından biriydi ve yeteneklerinin boşa gittiği açıktı. "O değil. Geçen hafta Heckenbaum'da neredeyse dans ederek yatak odama girmeye çalışıyordu. *Güzel* olan." Kartlarını düzenlemeyi bile bir zarafet egzersizi haline getiren.

"Leydi Zephora Needham. Babası Earl Needham'dır ve derler ki, kızın saçına o fiyonkları takmak iki saat sürer."

Tony'nin alaycı bir ruh hali içinde olması gerçekten de bir yükü.

"O değil, o dedikoducu Pankhurst budalası da değil. Saçları pudralanmamış olan. Onu daha önce hiç görmedim."

"O." Tony'nin gülümsemesi yerini kaşlarını çatmaya bıraktı. "Hiç senin tipin değil, Perce. Esther Himmelfarb. İyi yetiştirilmiş, iyi okumuş. Birisi iptal ettiğinde, son dakikada sayıları telafi etmek için davet edilen zavallı akraba. Büyükbabam bir kont ama Gladys'e göre kabul etmemiş. Asıl şaperonlar kiler odasında senin benim gibilerle birlikteyken o şaperonculuk oynayacak türden biri."

Himmelfarb, ağır bir şekilde Cermenleşmiş kraliyet sarayı ile bağlantıları düşündüren, yavan bir Cermen ismi.

Ya da öneriyordu... Percival genç kadını inceledi. Sarı saçları, ayağa kalktığında boyunu vurgulayacak bir taç şeklinde örülmüştü. Saçının arkasına tek bir gül goncası serpiştirilmişti; modanın kadınların saçlarını kuş yuvaları ve savaş gemileriyle süslemesine izin verdiği zamanlarda bu en basit süslemeydi.

Kuzey ışıkları aklıma geldi. Serin, güzel, beklenmedik ve ruhani. Bayan Esther Himmelfarb, diğer kadınların kozmetik ürünlerle elde etmeye çalıştığı ve genellikle başarısız olduğu bir tene sahipti. Yüksek elmacık kemiklerine daha çok gül goncası pembesi vuran mükemmel soluk bir ten ve görülecek hiçbir güzellik lekesi yoktu. Elbisesi gök mavisi bir kombinezondur, paçaları yoktu ve fazla büzgülü değildi ama yumuşak kadifeden ve ustalıklarla dikilmişti.

Her şey bir yana, hoş bir kadındı; ilkeliliğin, çağırın bir sirenin tüm cazibesinden daha cazip geldiği bir kadın.

Percival onun desteyi düzenli ve ekonomik hareketlerle karıştırmasını izledi. "Onunla oyalanmak büyük bir çaba gerektirir." Bir *meşdan okuma*.

Tony'nin gözleri kısıldı. "Ve yine de bunu düşünüyorsun. O kızın itibarını mahvedersen elinde hiçbir şey kalmaz. Seni kendim ararım, Grace'e ispiyonlarım-"

"Yumruğun etkilerini hissediyorsun, Anthony. Okuldan yeni çıkmış hanımlarla oyalanmam."

"Dul, hızlı ya da oldukça kararlı olmadıkları sürece."

Percy'nin dudakları yukarı kıvrıldı. "Ve çok, çok sağduyulu."

Bir anlık kardeşçe bir sessizlik oldu ve bu sırada Quimbey Dükü, henüz gençliğinin baharında olan yakışıklı bekâr bir adam, Leydi Morrisette'in söylediği bir şeye neşeyle güldü. İskambil masasındaki hanımların hepsi, son birkaç Mevsimdir evlilik piyasasının en büyük ödülü olan Quimbey'e baktı.

Percival, "Quimbey için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi.

Biraz fazla yüksek sesle konuşmuştu. Esther Himmelfarb bakışlarını ona çevirirken, diğer hanımlar da Quimbey'i özlem dolu bakışlarla süzmeye devam ettiler.

Tanrı aşkına Anthony, bu sefer haklı olduğuna inanıyorum.

Yeşil gözler Moreland'ın yedeklerine mizah, küçümseme ve... *acıma* karışımıyla bakıyordu. Esther Himmelfarb'ın bakışlarında öyle derinlikler, öyle çekingenlik ve kendine hakimiyet vardı ki, kanı kırmızı akan bir erkeğin o altın sarısı, ipek gibi saçları dökmek istemesine neden oluyordu. Onu kızarmaya, iç çekmeye ve... *tutkuya* kışkırtmak için.

"Ne konuda haklısın, Perce?"

Yüksek sesle mi konuşmuştu?

"Mannering'in dikkatini dağıtabilecek bir hizmetçi bulsak iyi olur. Yıl sonuna kadar ikimizin de evlenmesine karar verdiğinde, majestelerine herhangi bir hikâyenin ulaşmasına izin veremeyiz."

Ev partileri dans etmeyi gerektirirdi. Bu Kutsal Yazı'ydı.

Olası flörtleri ve ilişkileri gözden geçirmek ve kendini onlara göstermek için dans pistinde karşılaşılan sonsuz partner rotasyonundan daha iyi bir fırsat olabilir mi?

Esther dans pistini kişisel arafı olarak görüyordu, ta ki son set bitip de kendini Percival Windham'ın kollarında bulana kadar. Onun için Yüce Tanrı artık Araf'ta bile çemberler oluşturunuyordu.

"Sanırım Bayan Himmelfarb?" Lord Hazretleri kolunu salladı ve nezaketle gülümsedi. "Bizi tanıştırmamı ister misiniz, yoksa bu gayri resmi ortamda, akşam yemeğinde size katılmama izin verir misiniz?"

Daha hesaplı bir adam, onunla yemek yeme şerefine nail olacak kişiye kadar ona eşlik etmeyi teklif ederdi ama Lord Percival'ın hesaplı olmasına gerek yoktu herhalde.

"Açık büfeye kadar eşlik etmenizi memnuniyetle kabul ederim lordum." Michael'ın onu kurtarabileceği ya da Leydi Morrisette'in arkadaşına ihtiyacı olan bir dul bulabileceği bir yere. Esther eldivenli elini Lord Percival'ın koluna doladığında küçük bir sürprizle karşılaştı.

Ya da o kadar küçük değil.

Dedikodular yalan söylememişti. Adam aşırı derecede kaslıydı ve bu kadar yakından, Esther'i Leydi Morrisette'in salonunda dolaşan haydutlardan veya kurtlardan koruyacağı kurgusunu destekleyecek kadar da uzun boyluydu.

"Aileniz Kent'ten mi geliyor, Bayan Himmelfarb? Yerel ailelerin çoğunu tanıyorum ve aralarında Himmelfarb'ları hatırlıyorum."

Soru son derece hoştu ve lord hazretlerinin kokusu da öyle. Efor kokusu ya da standart gül kokulu pirinç tozu değil - peruk takmıyordu - ama anlaşılması zor bir şey...

"Düşünceli bir tavşan gibi burnunuzu oynatıyorsunuz, Bayan Himmelfarb. Akşam yemeği ikramları arasında özellikle etli bir şey mi bekliyorsunuz?"

Adam konuşurken ona gülümsedi ve Esther bir an için cevap veremedi. Charlotte Pankhurst'ün bir adamın mavi, mavi gözleri hakkında haklı çıkabileceği onca zaman varken... "Sürdüğünüz kokuyu anlamaya çalışıyorum lordum. Hoş bir koku."

"Daha iyi bilmesem, yüz ifadenizden erkeklerin hoş kokular sürünmesini onaylamadığınızı düşünürdüm." Ses tonu eğlendirici ve alaycıydı,

bazen sadece hoş bir koku sürdüğünü ve sadece senin için gülümsediğini öne sürdü.

Açık büfe sırasında durdular, bu da demek oluyordu ki... Esther adamlarla aynı yemeği paylaşmaya mahkûmdu.

Lord Percival, canlı ve uzun bir sosyal toplantının ilk gecesinin gürültüsü ve telaşı içinde bir şey itiraf ediyormuş gibi daha yakına eğildi. "Bay rom hayal gücünden yoksun, öyle değil mi? Yuvamda çocuklarımla birlikte yerleşik bir adam olduğumda bunu giyeceğim. Kullandığım kokuda sedir ağacı var, bana Kanada'yı hatırlatıyor. Siz de baharatlı kokulara düşkünsünüz."

Bu gözleмиyle Esther'den karşılıklı bir güven talep ediyordu. Percival Windham'la sır alışverişinde bulunma fikri Esther'in kalbinin derinliklerinde bir şeylerin sızlamasına neden oldu -tabii ki hoşnutsuzca. "Lavanta ve biraz da başka şeyler."

Esther, Lord Percival'ın yanında dururken, o daha da yakına eğildi ve soylu burnuyla hafifçe içine çekti. Atlar bunu yapardı, tanıştıklarında birbirlerinin kokusunu alırlardı. Esther bir kısarak gibi Lord'un koku incelemesi için kıpırdamadan durdu ve ona da benzer bir inceleme yapma dürtüsüne -kadınsı olmayan, rahatsız edici, tamamen uygunsuz bir dürtüye- direndi.

"Canım" -lord hazretleri biraz doğruldu- "Leydi Saçlı Yay neden hançer gibi bu tarafa bakıyor?"

Leydim...? O zaman... canım?!

Bir dükün yedeği için bile çok küstah bir adamdı ama Esther yine de ona gülümseme isteği duydu. "Ne demek istediğinizden emin değilim lordum."

"Ne demek istediğimi çok iyi anladınız, Bayan Himmelfarb." Hâlâ yiyecek bir şeylerden uzakta olmalarına rağmen bir tabak aldı. "Şimdi Needy kız dirseğinin dibinde, dedikodu alevlerinin üzerine konyak döküyor. Sen ve ben yarın bu saatlerde nişanlanmış olacağız, hiç şüphem yok."

Profesyonel kız kurusu olmaya ramak kalmış bir kadınla evlenmeyi hafife alan bir dükün yedeğini düzelten oldu mu?

Evet, biri yaptı.

"Adı Needham, lordum. Henüz benden evlenme teklif etmemişken ve ben de teklifinizi kabul edeceğime dair hiçbir işaret vermemişken bir nişanlanmanın pek olası olmadığını düşünüyorum."

Gözlerindeki ışık değişti, dostça -evet, doğru kelime buydu- bir halden daha niyetli bir hale dönüştü. "Sen küstah bir kadınsın." Ne yazık ki bu onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu.

"Sizinle karşılaştırıldığında, lordum, kim bir şekilde *ilgili bir* adam? Ya da belki inatçı da denebilir?"

Bu kaba bir hareketti, bu aptala haddini bildirmeyi amaçlıyordu ama bakışlarındaki sıcaklığı onaylamaktan başka bir işe yaramadı. Gözlerinin kenarları kırışmış, dudakları yukarı doğru kıvrılmış ve göz kamaştırıcı, endişe verici derecede samimi bir gülümsemeyle mükemmel, düz beyaz dişlerini ortaya çıkarmıştı.

"Çok iyi anlaşıcağınız Bayan Himmelfarb. Küstah kadınlara bayılırım."

Esther buna ne diyeceğini bilemiyordu. Charlotte, Herodia ve Zephora hançerlerini savururken sıra ilerledi ve Esther sedir ve baharat kokusunu duymamazlıktan gelmeye çalıştı.

"Kesinlikle eğleniyor gibi görünmüyorsunuz."

Esther, dans yeniden başlamadan önce konukların dolaştığı balo salonuna bir göz attıktan sonra kuzeni Saygıdeğer Michael Adelman'a kısa ve öfkeli bir bakış attı.

"Göğüslerinizin üst kısımları birbiri ardına erkeklerle sohbet ederken ve bu erkeklerin yarısı karılarıyla evli olup başka erkeklerin düşlerini süzerken eğlenebilir miydiniz?"

Michael'ın göz kapakları muhtemelen baştan çıkarıcı olmayı amaçlamadığı bir şekilde sarktı, ancak bu onun güzel görünümünü daha da çekici hale getirdi. "Sanırım Needham kızı takım elbisemi kabul edebilir. Çok zengin olduğu söyleniyor. Parti sadece üç hafta sürecek Esther."

Esther pişmanlıkla Michael'ın kolunu okşadı. "Üç hafta bir şey değil. Bir şeyler ayarlarız. Saçına bol bol iltifat et." Aslında gezinin amacı da buydu: Michael için avantajlı bir eş bulmak ve bunu mümkün olduğunca çabuk yapmak. Michael, balo salonunun dans pistinin dışında bir oyuğa yerleştirilmiş yaldızlı yeşil kadife koltukta Esther'in yanında ürperdi.

"Saç modelinin mimarisini bozmasın diye tahta yastıkla uyumak zorunda olan bir eşle birliktelik nasıl tamamlanır? Geceleri uyuyamıyorum ve bunun için endişeleniyorum, biliyorsun."

Kuzeniydi ve Ester onu seviyordu, ama o sadece bir erkekti ve bu nedenle içgöründen pek etkilenmemişti.

"Onun kalbini öylesine fethediyorsun ki, senin için saçını yaptırmak için saatlerce eziyet çekmekten vazgeçiyor ve özenle hazırlanmış peruklarla yetiniyor,

Yüce Tanrı'nın istediği şekilde taçlandırılmış ihtişamını bırakırken. Kaynaşsak iyi olur. Leydi Morrisette iki kez bu şekilde gülümsedi."

Michael ayağa kalktı ve Esther'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldandı. "Ev sahibemizin bu toplantıları çoğunlukla kendi eğlencesi için düzenlediği söyleniyor." Esther'in elinin üzerine eğildi. "Needmore'lu kıza benim hakkımda güzel şeyler söyle."

"Needham."

Ve tabii ki Esther de öyle yapacaktı, çünkü karanlık yakışıklılığına, boyuna ve çekiciliğine rağmen, iyi bir eşleşme olmadan Michael'ın geleceği dört gözle beklemeye değmezdi.

"Bayan Himmelfarb."

Esther çabalayarak yüzünü buruşturmadı, çünkü göğüslerinin üst kısımları yine konuşmaya başlayacak gibiydi. "Sör Jasper." Ona elini uzattı ve çok yakın durduğu için elini eğdiğinde burnu neredeyse dekoltesine değecekti.

"Takımlar oluşuyor Bayan Himmelfarb ve size memnuniyetle ortak olurum."

Ses tonundaki bir şey, partnerinin dans pistinden başka yerlerde ve kısa sürede müsait olduğunu ima ediyordu. Sör Jasper Layton henüz otuzunda değildi, tüm dişleri yerindeydi ve çiçek hastalığına yakalanmış bir adamın bırakabileceği kadar yakışıklıydı. Yine de üç güzellik bandı ve yüz pudrası yaralarını gizlemekten çok dikkat çekiyordu.

Esther bir gülümseme uydurdu. "Teşekkür ederim efendim ve bana kız kardeşlerinizin nasıl olduğunu anlatın."

Her ikisi de Esther ve ev partisinde bulunan hanımların çoğuyla aynı saray etkinliklerine katılmış olsa da, kız kardeşleri olduğunu hatırlayınca şaşırılmış görünüyor. Çok geçmeden dansın adımları onu diğer kadınlarla eşleşirken gördü ve Esther rahat bir nefes alabildi.

"Adımlara mı konsantre oluyorsun, yoksa beni beğenmedin mi?" Percival Windham onu neşeyle selamladı, iki elini tuttu ve dansın gerektirdiği gibi yaklaştı. "Yoksa Sör Jasper haddini mi aşıyor?"

Esther ellerini bıraktı, arkasını döndü, omzunun üzerinden gülümsedi -bu özel dansı *kim* seçmişti- ve Lord Percival'ın ellerini tutmak için geri döndü. "Adımlara konsantre oluyorum."

Ellerini önlerinde birleştirerek sıranın aşağısına doğru ilerlediler. "Kütüphanede, ateşin yanında bir kitapla kıvrılıp Fransızca okumayı tercih ederin."

şiiirler, ya da muhtemelen Almanca. Söyleyin bana Bayan Himmelfarb, Almanlar şiir yazar mı?"

Alay ediyordu ama aynı zamanda o özel, kişisel gülümsemesiyle onu inceliyordu.

Esther ellerini bıraktı ve tam bir daire çizdi. "Odamda Shakespeare soneleri okuyor olurdum. Kütüphanede bir hanımefendiye herkes rastlayabilir."

Gerçi Esther'in tek penceresini açacak gücü olmadığı için odası havasız ve rutubetli olacaktı.

"Bu gece dolunay var Bayan Himmelfarb. Onun yerine neden benimle bahçede yürümüyorsunuz?"

Köşesine döndü ve Esther'i bu saçmalıkla geçen yirmi gün ve *gecenin* daha kuzeninin uygun bir şekilde eşleştiğini görmek için harcayacağı çabaya değip değmeyeceğini düşünmeye bırakarak onu sıraya soktu.

Bir saat sonra ağrıyan ayaklarının üzerinde odasına doğru ilerlerken, Percival Windham'ın bahçeye kimleri çekmiş olabileceğini ve buradaki faaliyetlerini gerçekten yürüyüşle sınırlayıp sınırlamadığını merak etmeyi de ihmal etmedi.

"Sorun şu ki, doğru düzgün bir barajımız yok."

Sevgili Tony hoş bir tilkilikle geçip gerçek sarhoşluğa doğru ilerliyordu, bu yüzden Percival kâğıt odasının sürahisini taşıyan uşağa el salladı.

"Annemizin daha az düzgün olduğunu söylüyorsan, Moreland Düşesi'ne hakaret ediyorsun, Tony. İnsan bunu kendi iyiliğini tehlikeye atarak yapar."

Tony üzgün bir şekilde brendisine bakmaya devam etti. "Ben de bunu söylüyorum. Düşes gibi ama annesi yok. Ne anne, ne hanımefendi, ne de anne. Majesteleri onun tuhaf girişimlerini nasıl engelleyeceğini bilseydi Kanada'ya dönmüş olurduk."

"Gerçekten Kanada'yı özlediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Tam olarak özlemiyorum ama Kanada'da ne sosyeteye takdim edilen bir kız var, ne de düşes."

In vino, veritas. "Ayılar ve kurtlar var, yoksa unuttun mu?"

Tony kardeşine alaycı bir gülümseme sundu. "Kurtlar operadaki sopranolardan daha kötü şarkı söyleyemezler."

"Sopranolar daha iyi kokuyor ve daha arkadaş canlısı."

"Öyle." Tony içkisine göz kırptı, belki de nasıl bu kadar çabuk boşaldığını merak ediyordu. "Korodan küçük bir İtalyan kız var ve yemin ederim o ağzı her şeyi yutabilir."

"Anthony, uygun bir toplulukta'yız." Uzun bir gecenin sonunda, züppeler ve dullarla dolu bir iskambil salonunun uygun olduğu düşünülebilir.

Percy'nin sesindeki sert ton karşısında Tony gözlerini kırıştırdı. "Eve gitme vakti geldi mi?"

Yirmi gün daha değil. "Bu gece kesinlikle Kanada'ya dönmeyeceğiz."

"Kanada'da hava çok soğuk," diye gözlemledi Tony, hiçbir şey yokken.

"Doğru." Percy içkisini bir kenara bıraktı ve Tony'yi böyle geç bir saatte kendi haline bırakıp bırakmamayı düşündü. "En azından Kanada'da vahşiler kendilerini böyle duyurur, belirli angajman kurallarına uyar ve minueti karşı tarafı keşfetmek için kullanmazlar."

"Ben de tam bunu kastetmişim!" Tony bardağıyla biraz çılgınca bir hareket yaptı. Sonra sanki rahatsız edici bir ses duymuş gibi durakladı. "Ben birazdan beyefendilerin dinlenme odasına gideceğim."

"Elbette." Ve Percy küçük kardeşinin koridorlarda yarı kılık değiştirmiş bir halde, dünyadan elini eteğini çekmiş bir halde dolaşırken, girişimci bir sosyete kızı tarafından uygun bir süpürge dolabına çekilmesine izin vermeyecekti.

Loş koridorları olaysız bir şekilde geçtiler -ikinci kattaki kuytu bir oyuktan gelen bir kıkırdama olay sayılmazsa tabii. Tony pantolonunun düğmelerini çözüp erkekler tuvaletindeki kullanışlı duvara yaslanırken, kardeşine tuhaf bir şekilde ağırbaşlı bir bakış fırlattı.

"Son zamanlarda böyle bir fikrim var, Perce."

Adam aynı anda hem işeyip hem de felsefe yapabiliyordu; aristokrasinin gerçek bir temsilcisiydi. "Özel bir fikriniz var mı?"

"Bu tuhaf bir düşünce, kilisede bir meslek edinmeyi düşünmek kadar tuhaf." "Yaklaşık on beş dakika boyunca bunu yaptın, ta ki fakirlik, iffet ve itaat." Percy'ye göre kilisede geçireceği beş dakikalık bir yaşam düşüncesi onun renklerini satın almasına neden olmuştu. "Tanrı aşkına, işin bittiyse önünü ilikle."

"Ne? Oh, gerçekten."

Gecenin bu geç saatinde, Tony'nin parmakları beceriksizdi, ancak beyni görünüşe göre etrafta hantalca dolaşmaya devam ediyordu ve ağzı

o. "Majestelerinin haklı olabileceği fikrine kapıldım. Petey hiç gençleşmiyor ve hanımı da on yıllık evliliğinde bir buzağı bile düşürmedi."

Tony, Moreland düklüğünün varisi olan Pembroke Markisi'ne tüm krallıkta "Petey" diye hitap edebilen tek kişiydi.

"Leydi Pembroke'un bir oğlu olabilir."

"Kanada soğuktur, Perce. Kurtlar, vahşiler ve çok büyük, gürültülü silahları olan ve sevgili Kral George'a çok az bağlılık duyan sömürgecilerle dolu."

Tony ilgili yerlerdeki birkaç düğmeyi beceriksizce kapattıktan sonra Percy kolunu kardeşinin koluna doladı. "Kendini satıp emekli bekârlar arasına katılmayı mı düşünüyorsun?"

Bu Percy için önemli bir sorunu çözecekti, doğru, ama sezon sonunda kolonilere giden bir gemiye binme ve Tony'nin anlamsız yorumlarını yapmak için orada bulunmama fikri tedirgin ediciydi.

"Bir gelin almayı düşünüyorum," dedi Tony, sesindeki neşenin çoğu gitmişti. "Sen tüm o askeri şeyleri, Kral ve Ülke için yapılan şatafatı ve saçmalıkları seviyorsun. Bense sıcak ve iyi beslenmeyi, güzel kızları tavlama ve üç aylığımı iki hafta içinde harcamayı seviyorum."

Percy de öyle yapmıştı, ta ki birkaç yıl boyunca birkaç yüz küçük oğul ve Tony gibi serserilerden sorumlu olmak, boş bir hayata dönmenin cazibesini bir şekilde azaltana kadar. Sonra Majesteleri bu fikirden yola çıkarak oğullarını taşradan geri çağırmış ve onlara Veraset Görevi, Ailevi Sadakat ve Sosyal Sorumluluk hakkında dersler vermişti.

Kadın konuşmalarıyla ortalama bir topçu çavuşunu utandırıyor.

"İdeal koca malzemesi değilsin Tony." Percy elinden geldiğince nazik bir şekilde konuştu. "Kadınlar evliliğin ilk birkaç yılında biraz istikrar isterler. Kazandıkları ödülle hava atmayı ve yeni kocalarını ziyaretlere sürüklemeyi severler. Hampshire'da bir evin var ve yılın büyük bir bölümünde tarlalarıyla ilgilenmen bekleniyor."

Tony merdivenlerin başına varana kadar sessiz kaldı. "Öğleden önce yatağımdan çıkmam gerektiğini söylüyorsun. İçkiyi akşam yemeğinden sonraya sakla, Kanada'da olduğu gibi geçit töreni teftişine gel. Arazide keşif yap, yerlilerle ilgilen."

Sivil hayat kulağa pek de alışılacak bir şey gibi gelmiyordu.

"Bir eş opera şarkıcılarına kızardı. Toplu iğne parası ve bebekler beklerdi."

"Bebekler o kadar da kötü değil."

Tony'nin sesi hüzünlüydü ama haklıydı: Bebekler çok sevimliydi ve bir insanın sevebileceği kadar kolay sevebilirlerdi. İki sevimli yeğeni olan bir adam böyle bir şeyi kendine kolayca itiraf edebilirdi. Bir yandan, Tony evlenir ve bebekler doğurursa -özellikle de erkek bebekler- o zaman Percy, Majesteleri'nin bağırıp çağırmalarına rağmen alaya geri dönebilirdi.

Ama öte yandan Tony'yi bir düşes adayının pençelerine bırakmak, teselli ve öğüt alabileceği bir ağabeyinin olmaması, majestelerinin bir elinde takvim, diğerinde battaniyeyle evliliğin üzerinde dolaşması...

Pembroke Markisi iyi bir adamdı, ama düşesin müdahalesinin normalde medeni ve iyimser olan bir birlikteliği ne hale getirdiğini küçük kardeşlerinden saklayamamıştı.

"Henüz kimseyle evlenmeyeceksin, Tony Windham. Bir dükün oğlu olarak en iyi av sensin. En azından olasılıkları uzun uzun gözden geçir ve koro kızını düşün."

"Doğru-o, sevgili, tatlı, küçük... İtalyan-adı her neyse." "Yutucu ağızlı olan."

Kendine ait bir oda, Leydi Morrisette'inki gibi bir toplantıda karışık bir nimetti. Bir yandan Esther, üstleri ve özellikle de Leydi Morrisette için adım atmadığı ve getir götür yapmadığı nadir anlarda biraz mahremiyete sahip oluyordu.

Öte yandan, kendine ait bir odası olan bir leydi, gecenin geç saatlerinde "yanlışlıkla" odasına giren beyefendilere karşı iki kat daha dikkatli olmak zorundaydı. Ayrıca, Lord Percival Windham'ın bir hanımefendiye yayını nasıl tutacağını ve oklarını nasıl fırlatacağını gösterirken onu izlememenin ne kadar zor olduğu gibi, günün küçük keşiflerini tartışabileceği kimsesi de yoktu.

Esther okçuluk yarışmasını sadece son atışlarını kasten hedefin dışına nişan alarak kaybetmiş olsa da, Charlotte'un yayını kullanırken Lord Percy'nin yardımına ne kadar ihtiyaç duyarsa duysun, dikenli bir yorumla isabetliliği küçümsenemezdi.

Esther yorganı ters çevirdi ve yataktan, yani karyoladan kalktı. Leydi Pott'un hizmetçisiyle birlikte küçük, havasız bir giyinme odasında uyumak ya da saçak altındaki bu gösterişli dolabı kullanmak arasında seçim yapmak zorunda kalmıştı. Dolapta

sıcak bir gecede neredeyse boğucu, serin bir gecede ise buz gibi olurdu.

"Bana bir posset lazım."

Dolaplarda fanus yoktu, bu yüzden Esther ayaklarını terliklere geçirdi, geceliğinin üzerine sade bir sabahlık geçirdi ve hizmetçi merdivenlerinden mutfığa yöneldi.

Yorgun bir bulaşıkçı Esther'in isteği karşısında kaşlarını hafifçe çattı ve bir fincan sıcak, baharatlı süt hazırladı.

"Buyur, anne. Başka bir şey var mı?"

Esther possetinden bir yudum aldı. "Teşekkürler, çok güzel. Şu kapı mutfak bahçesine mi açılıyor?"

"Öyle, ve oradan koku bahçesine ve kesme bahçesine. Resmi bahçe onun ötesinde yer alır, sonra da düğüm bahçeleri ve çılgınlık." Hizmetçi kız ocağın yanındaki tabureye özlem dolu bir bakış fırlattı, sanki bu talimatları vermek bile bir kızın ayaklarını ağrıtıyormuş gibi.

Daha çok ağrıyordu. Ayakta geçirdiği on sekiz saatin ardından hizmetçi kızın Esther'den bile daha yorgun olduğuna şüphe yoktu.

"İçkimi bahçeye götüreceğim."

"Misafirler genelde mutfak bahçesini kullanmazlar, anne."

"Çok daha iyi."

Bu Esther'e küçük, anlayışlı bir gülümseme kazandırdı. Kız taburesini aradı ve Esther ay ışığında bahçenin serin havasını aradı - her iki cinsiyetten de gezinen misafirlerden güvende olacağı bir bahçe.

Mutfak bahçeleri özel bir kokuya sahipti; taze, yeşil, mutfak kokusu Esther'in burnunu gıcıklıyordu, uzak duvar boyunca bir bank bulmuştu. Percival Windham'ın bir gün önce ayın dolunay olmasıyla ilgili yorumu aklına geldi, çünkü bahçe gümüşü bir ışıkla aydınlanmıştı, ay tüm ihtişamıyla aşağıya doğru ışılıyordu.

"Yani sen de mi uyuyamadın?"

Esther'in bahçenin diğer sakiniyle ilgili ilk ipucu, adamın pudralanmamış saçlarında parıldayan ay ışığıydı.

"Lordum." Ayağa kalkmaya başlamıştı ki, Percival Windham'ın dişlerinin gölgeler arasında parladığını gördü.

"Öyle mi?" Onun oturduğu sıraya yaklaştı, bakışlarını elindeki fincana dikti. "Size katılabilir miyim? Korkarım bahçenin uzak kısımları büyük avların peşindeki yırtıcı hayvanlarla dolu."

Sesi yorgun geliyordu ve hiç de çapkın değildi. Esther eteklerini bir kenara çekti, oysa yapması gereken çatı katının havasız, küflü sınırlarına geri dönmekti.

Elindeki possetten bir yudum aldı ve bekledi. "Bunu nasıl yapıyorsunuz, Bayan Himmelfarb?" "Lordum?"

İçini çekti ve uzun bacaklarını önünde uzattı, ayaklarını bileklerinden çaprazladı ve arkalarındaki duvara yaslandı. Ay ışığı ayakkabı tokalarının gümüşünü ve sol küçük parmağındaki yüzüğün altın rengini yakaladı.

"Bu cehennem toplantılarına nasıl dayanıyorsunuz? Bir erkeğin enerjisini değilse bile metanetini tüketiyorlar. Eğer bir genç kız daha anatomisinin kadınsı bir parçasını üzerime bastırırsa, bir kurt gibi ulumaya ve peruğumu geriye doğru takmaya başlayacağım."

Lord hazretlerinin sesi o kadar sinirli geliyordu ki, Esther gülümsemek için kendini zor tuttu. "Size bir soru sorabilir miyim, Lord Hazretleri?"

"Lord Percy, eğer törende durmanız gerekiyorsa -ya da duruma göre oturmanız-"

"Enfiye çekiyor musun?"

Ay ışığında ona doğru baktı. "Yapmıyorum. Bu çok iğrenç bir alışkanlık. Tütün de kullanmıyorum. Babamın ciğerlerinin sık sık iltihaplanmasının pipoya olan düşkünlüğünden kaynaklandığına inanıyorum. Eğer enfiye kutumu ödünç almak isterseniz, içinde limon damlaları olduğunu göreceksiniz."

Uzanıp Esther'in fincanını elinden aldı ve yukarı kaldırdı. "Alabilir miyim?"

Buna ne diyecekti ki? "Söyleyebilirsin."

Kadının içkisinden bir yudum aldı ve bu yakışıklı lordun onun kadehinden bu kadar rahat içmesi fikri gerçekten de tuhaftı.

"Benimle flört mü ediyorsunuz lordum?"

Fincanı aralarına bıraktı, dudakları büküldü. "Sormak zorundaysanız, Bayan Himmelfarb, o zaman kötü bir iş çıkarıyorum, değil mi?"

Hayır dememişti. "Size başka bir soru sorabilir miyim?"

Lord Hazretleri gözlerini kapadı ve başını arkaya yasladı. "Madem konuyu açtınız, bunun çapkınca bir soru olmasını tercih ederim. Çok güzelsiniz, biliyorsunuz ve son zamanlarda bu toplantının tüm amacının kişinin flört gücünü geliştirmek olduğu sonucuna vardım. Saha manevraları gibi sanırım." Tek gözünü açtı. "Kaba davrandıysam özür dilerim. Bu bana verdiğin bir doğruluk iksiri."

Duvara yaslandı, daha rahat etmek istercesine geniş omuzlarını oynattı. Gözleri kapalıyken, ay ışığında Percival Windham...

Yakışıklı. Yine de, daha da yakışıklıydı, onun deyimiyle. Lord Percival yedekti, ama her yerinde "dük" damgası vardı. Boyu, kendine hakimiyeti, cazibesi.

"Yani başka bir soruya karşı değilsiniz lordum?"

"Eğer içki arkadaşı olacaksak, Bayan Himmelfarb, o zaman 'benim efendiliğim' sona ermeli. Dikkatinizi çekerim, sizinle flört etmiyorum."

Yine de onunla dalga geçiyordu. Ya da öyle bir şey. "Sık sık birlikte banyo yapar mısınız?"

Esther o possetin gerçek iksir olup olmadığını merak ederken bir süre sessizlik oldu.

"Bayan Himmelfarb, flört etmemenin bu versiyonu bir erkeğin ilgisini çeker. Neden sordunuz ki?"

Sesi eğlenmiş ve gerçekten ilgisini çekmiş gibiydi.

"Merakımı gideriyorum. Genç hanımlar da en az genç erkekler kadar dedikodu yaparlar."

"Mümkün değil. Sorunuza cevap vermek gerekirse, gözünüzden kaçmış olabilir ama benim boyutlarım çoğu küvette mevcut alanı kaplayacak şekildedir. Ev sahibemizin diyardaki kadınların yarısına söylediğinin aksine, banyodayken beni arayanları ağırlamak gibi bir alışkanlığım yok. Soruma hiç cevap vermediniz."

Esther kısa ve tuhaf konuşmalarını gözden geçirdi. "Ev partilerine nasıl dayanabilirim?"

"Hepsi de yaramazlık yapmaya niyetli görünen konuk arkadaşlarınızı asma suçu işlemeyen. İzinli İskoç askerlerinden oluşan bir alaydan daha kötü."

Sadece yorgun değildi, bıkkındı ve biraz da şaşkındı.

Esther posset'i aldı ve ona uzattı.

"Kanada'yı özlüyor musun?" Ona sorması gereken buydu; Herodia, Charlotte ve Zephora'nın cevaplarına inanamayacağı diğer soruları değil.

Fincandan derin bir içki içti ve fincanı elinde tuttu. "Keşke Kanada'yı özleseydim. Toprakları o kadar güzel ki insanın ruhunu sızlatıyor ama aynı zamanda acımasız da. Her mevsimde Kanada'da bir insanı öldürmenin yolları vardır - yılanlar, yerliler, hastalıklar, kaşıntıran sarmaşıklar ve çılgın komutanlar."

Belki biraz sarhoştı ya da ne Kanada ne de Kent olan bir yeri özliyordu.

"Başka bir yere transfer olabilirsin."

"Ve her şey aynı olurdu, Bayan Himmelfarb, çünkü hâlâ Majestelerinin ordusu olurdu ve ben de hâlâ Moreland'ın yedeği olurum." Esther'in fincanını iki eliyle düz karnının üzerinde tutarken sustu.

"Babanız dük olduğu için size farklı mı davranıldı?"

"Öyleydim. Bazıları tarafından daha kötü, bazıları tarafından daha iyi muamele gördüm. Son görev yerimde, amirim tarafından acı bir şekilde gücendirildim."

Bu flört etmekten, hatta Percival Windham'ın insanlarla dolu bir odada yapabildiği kulağına fısıldamaktan çok ama çok daha kötüydü. Yine de bir sonraki soruyu sordu.

"Ne oldu?"

Hareketsizleşti, karanlık daha da yakınlaştı ve Esther yumuşak gece havasında onun sedir kokusunu aldı.

"Sana söyleyeceğim Esther Himmelfarb, çünkü birazcık içkinin etkisindeyim ya da belki de ay ışığı dilimi gevşetiyordur. Her halükarda, ikimiz de sabahleyin kendi tavsiyeme uymuş olmayı dileyeceğiz." Bir duraksama daha, possetinden bir yudum daha. "Birliğim karakollar arasındaydı -adına degecek bir yol yok- ve yerlilerin kampına rastladık. Kanada ormanlarında her türden Kızılderili vardır; bazıları dost canlısı, bazıları cani, bazıları da haftanın gününe göre her ikisi birden. Bu gruptan düşmanca bir hareketle bile karşılaşmadık, ki bu da incelediğimizde erkeklerinin tuzak kurma gezisinde olmasından kaynaklanıyordu."

Tecavüz. Bu kelimeyi onun yanında kullanmıyordu ama Esther konuşmanın bir yerinde gizlendiğini hissediyordu.

"General Starkweather kadın ve çocukların toplanmasını emretti, onları esir ilan etti ve ormana doğru yürütmeye başladı. Bunu beni kışkırtmak için yaptığından oldukça eminim. Yerli halkı sebepsiz yere kışkırtmamalıydık ve ormanda titreyerek bahar için dua etmek, o bölükteki herhangi bir adamın görüşüne göre bir sebep teşkil etmiyordu."

Fincanı bir kenara bıraktı, görünüşe göre Esther'in possetini bitirmişti.

"Kamptan yaklaşık iki saatlik bir yürüyüş mesafesindeydik ve hava kararmadan ordugâhımıza varmamız mümkün değildi. General esirlerin bir hendeğe dizilmesini emretti ve hava her an kötüleşebilecekken bu kadar pis, katil vahşinin bizi yavaşlatmasını istemediğini söyledi."

Lord Percival'ın yüksek sesle konuşmadığı konuşmanın bir bölümünde cinayet de tecavüze katılmıştı. Cinayet, tecavüz ve olay yerinde bulunan herhangi bir subayın, herhangi bir dürüst adamın onuruna saldırı. Esther ona dokunmak, canını yakacak ve sonsuza dek peşini bırakmayacak başka sözler söylemesini engellemek istedi.

"General Starkweather bir idam mangası kurdu. Çocuklara silahlarını kuşanma emri verildiğinde benim de hemen orada olmamı sağladı. Eğer müdahale edersem, başıma gelenlerin esirlerimizin başına gelenlerle aynı şekilde sonuçlanmasına neden olacak büyüklükte bir itaatsizlik suçu işlemiş olacaktım."

Tecavüz, cinayet, onursuzluk, *idam*.

Etrafındaki dedikodular Percival Windham'ı ciddiyetsizlik ve sefahatle suçlamak istiyordu.

"Ateş emrini sen vermedin. Çaresiz kadınlar ve çocuklar üzerinde değil." Ayağa kalktı, fincanı yere bıraktı ve konuşmaya devam etmeden önce uzun bir süre ona baktı.

Biberiye yürüyüş boyunca büyüyor.

"Yaşlı bir kadın vardı, erik gibi kırışmış kahverengi bir yüzü olan ufak tefek bir şeydi. Tüm yol boyunca bir bebek taşımıştı ve çocuk muhtemelen açlıktan telaşlanmaya başlamıştı. O yaşlı kadın titrerken, çocuğu sıcak tutmak için kendi battaniyesinden vazgeçmiş, tepeden tırnağa kalın yün tabakalarına sarınmış bir halde atımın üzerinde oturuyordum. Ne daha önce ne de daha sonra böyle bir metanet görmedim.

"Adamlar Starkweather'ın neyin peşinde olduğunu anladılar ve sessizliklerinin kalitesi ormandaki rüzgâr kadar ürperticiydi. Şunu hayal edin: etrafımız karla kaplı, Majesteleri'nin en iyi iki yüz adamı cinayete tanıklık etmeye hazırlanıyor ve tek ses çam dallarındaki rüzgâr ve ağlayan bebek."

Tecavüz, cinayet, onursuzluk, idam, dehşet ve seçeneksizlik. "Yaşlı kadın bebeğin çenesini gıdıkladı."

Lord Percival uzandı ve parmaklarından birini Esther'in çenesinin ucuna iki kez dokundurdu. "Bebeğin çenesini gıdıkladı, onu itip kaktı ve bebekler gibi gülmeye başlayana kadar onu salladı. Soğuğa, aç karnına ve birkaç metre ötedeki idam mangasına rağmen bebek gülüyordu. Starkweather nişan alma emrini verdi ve sonra bana devralmamı söyledi."

"Sen cinayet işlemedin. Yapmadığını biliyorum."

Nereden biliyordu ki? Flört ederken gözlerindeki nezaketten mi? Ay ışığında görmesine izin verdiği yorgunluktan mı? Aslında

Ölüm yaklaşırken bir bebeği gıdıklama cesareti gösteren yaşlı bir kadını fark etmiş olması?

"Ateş emrini ben vermedim, Esther Himmelfarb. Size itaatsizlik ettiğimi itiraf edeceğim ve Tony de buna şahit oldu. Ağzımı açıp silahlanma emrini verdiğimde, bir daha asla duymamayı umduğum bir çığlık havayı doldurdu. Tuzak kuran grup bizi takip etmiş, önümüzden dolaşmış ve patikanın üstündeki ağaçlarda mevzilenmişti. Üzülerek belirtmeliyim ki her iki tarafın da kayıpları az olsa da General Starkweather bu kavgadan sağ çıkamadı."

Amirini öldürmüş müydü? Esther öyle düşünmüyordu ama öldürmüş olması da umurunda değildi. "Güzel. Adam komuta etmeye uygun değildi."

Lord Percival, dudakları ciddi ve tatlı bir gülümsemeyle kıvrılana kadar uzun, çok uzun bir an boyunca ona tekrar baktı. "Askeri mahkeme böyle bir karar vermezdi, canım."

"O zaman bir üst mahkeme zamanında müdahale etti, lordum. Benim vardığım sonuca itiraz edemezsiniz herhalde?"

"Israrınız karşısında yapamam, yapmayacağım ama ordunun cazibesini de romantikleştirmeyeceğim. Eğer görevime devam edersem, muhtemelen idari bir pozisyon isteyeceğim ve alacağım. Kuralları ve yönetmelikleri hatırlama ve uygulama konusunda çok iyiyim, muhtemelen bir avukat olmalıydım ama hareketsizlik beni çok sıkardı."

Son beş dakika içinde, sert bir bankta tedirgin bir tartışmadan, hayattan kaçan iki mülteci arasındaki bir sohbete dönüşmüşlerdi. "Masa başında çalışmaktan nefret edeceksiniz lordum."

"Majestelerinin tasmaının ucunda dans eden küçük bir oğlun boş varlığından daha da nefret ederdim. Baldızım eve dönmemiz için bize yalvardı ve Tony ile ben Bella'yı hiçbir şekilde reddedemedik."

"Leydi Pembroke'tan hoşlanıyor musunuz?"

"Onunla tanıştığımda sekiz yaşındaydım ve evet, Bayan Wood'u saymazsanız, aşık olduğum ilk kadın o."

Son derece, şaşırtıcı derecede ciddiydi. "Bayan Wood mürebbiyeniz miydi?" Bu daha güvenli bir zemindi, söylenmemiş korkunç sözler yoktu, ama önerdiği dürüstlük de bazı açılardan aynı derecede tehlikeliydi.

"Tam da o. Latince ve Fransızca'yı oyun haline getiren ve hesapları sadece yağmurlu günlerde yaramaz çocuklar için uygun ilan eden sevgili yaşlı bir ruh. Tony ve ben ona tapardık. Öğretmenler görevi devraldığında babam araya girdi ve Mrs.

Wood Fransızca eğitmenimiz olarak kalmalı çünkü aksanı çok iyiydi."

"Hiç Fransızca konuşabiliyor musun?"

"*Je vous adore*, Bayan Himmelfarb, bu olur mu? Dilleri severim, ancak toplamları çok fazla iş olarak görüyorum, özellikle de ticari bağlamda. Bu iğrenç ev partilerine nasıl katlandığınızı bana hiç anlatmadınız. Tony, buraya kendimizi korumak için gelin almaya ikna etmek için gönderildiğimizi düşünüyor. Geçtiğimiz kış nişanlanmadaki başarısızlığımız yüzünden bir bekârlık sürgünü kazandık."

Esther'in Lord Percival'la paylaştığını düşündüğü duygudaşlık duygusunun içine küçük bir acı saplandı. Evlilikte av olmaktan yakınan bir adam, şimdiki arkadaşlığını bir tehdit olarak görmüyordu.

Ki öyle değildi. Ne de olsa o bir dükün oğluydu.

"Bir kere yardıma mümkün olduğunca az yük oluyorum. Bu partiler onlar için çok zorlu geçiyor ve beklenmedik müttefikler olabiliyorlar."

"Sağlam tavsiye. Mannering hem bana hem de Tony'ye hizmet ederek çifte görev yapmak zorunda. Ama sen nasıl *dayanıyorsun*?"

Ses tonunda gerçek bir şaşkınlık vardı, Esther'in de kolayca paylaşabileceği bir duyguydu bu.

"Gün ortasında kestirin lordum. *Asla* aşırı içmeyin ve odanızda yalnızsanız kapı mandalınızın altına bir sandalye sıkıştırın. Eğer içkinizin tadı en ufak bir tuhaflığa uğrarsa, onu bir kenara koyun, aynı şey yiyecekleriniz için de geçerli. Yazışmalarla ilgilenme bahanesiyle odanıza çekildiğinizde, size biraz mahremiyet sağlanmalıdır. Ben de güzel günlerde dışarı çıkarım ama yalnız gezmeyi tercih ettiğim zamanlarda bile yanıma bir seyis alırım."

Bu kez onu incelemesine bir gülümseme eşlik etmedi. "Görüyorum ki bu toplantıların emektarısınız, Bayan Himmelfarb. Madem bu toplantıları bu kadar sıkıcı buluyorsunuz, neden evlenmediniz?"

"Belki de senin evli olmamanla aynı nedenlerden dolayı." Bu bile muhtemelen çok fazla şey ifade ediyordu. Esther boş fincanını aralarındaki yerde duran yerden aldı. "İçeri girmeliyim lordum."

"Percival ya da arkadaşlarım için Percy. Arkadaş olabiliriz, değil mi?"

Bir şey teklif ediyordu - geçici bir dostluk.

-Onu, bir erkeğin genç bir kadını fark ettiği gibi fark etmiş olabileceği gibi tuhaf, tomurcuklanan, aptalca bir düşünceyi göz ardı etse bile.

"Gitmem gerekiyor." Esther bankın kenarına doğru kaykıldı ama arkadaşını ayakta, eli dirseğinin altında buldu.

"Sizi içeri alırdım Esther Himmelfarb, hatta odanıza kadar da çıkardım ama bunun ne tür dedikodulara yol açabileceğini ikimiz de biliyoruz. Eşlik ettiğiniz ve içkinizi paylaştığınız için teşekkür ederim."

Gitmek için döndü ama adamın eli hâlâ kolundaydı ve parmakları bileğine dolanmıştı. Esther izlenimlerini kataloglarken birkaç vuruşluk sessizlik geçti.

Harika bir şekilde uzun boylu ve sağlamdı, kendisi gibi bir Amazon'un bile desteğine güvenerek yaslanabileceği bir adamdı.

Uzun bir günün sonunda, kokusu hâlâ baştan çıkarıcı derecede hoştu. Ne bunaltıcı ne de tiksindirici, sadece gözlerini kapatıp burnundan nefes almak istemesine neden olan sedir ve baharatların alaycı bir ipucu.

Ve Esther'in ay ışığının gölgesinde vücudunun sıcaklığını hissedebileceği kadar yakındaydı.

"İyi geceler, Esther."

"İyi geceler, Percival'ım."

Onu öpecek miydi? Öpmesini umuyordu, yanağına konduracağı bir öpücük, Araf'ın ortasında küçük bir zevk anısı, daha önce paylaşılan her şeyi biraz daha gerçek kılacak bir dokunuş.

Bileğini bırakmadan önce dudakları kadının alına değdi. "Tatlı rüyalar leydim."

Görevden alınıyordu. Esther geri çekildi -reverans yapmadı- ve onu serin, gümüşü ay ışığı ve yalnızlıkla yıkanan bahçede ayakta bıraktı.

İki

"Moreland! Bana katılacaksın! Hippolyta Morrisette haber gönderdi!"

Grace'in kahvaltı salonuna doğru ilerleyişi, çantasını kapı aralığından geçirebilmek için yana dönmek zorunda kalmasıyla kontrol altına alındı, ancak bu durum onun gevezelik etmesini engellemedi. "Ev partisinin üzerinden daha dört gün geçmedi ve her iki oğlan da şimdiden birçok genç hanım tarafından çok beğeniliyor."

George, Moreland Dükü Hazretleri, masadaki yerinden kalktı. "Günaydın majesteleri. Umarım iyi uyumuşsunuzdur?" Büfenin yanında hazır olda duran yaşlı Thomas'a anlamlı bir bakış fırlattı.

Grace'in dudakları, kocasının kendisini oturtmasına izin verirken inceldi. "Berbat bir şekilde uyudum, ancak bu sabah ihtiyatlı bir iyimserlik için neden olduğunu görüyorum."

Ne bir hizmetkârın varlığıyla, ne açık bir kapıyla, ne de Yüce Tanrı'nın elini ağzına indirmesinden başka bir şeyle susturulamazdı ve o zaman bile Tanrı'ya şekil uğruna bir mücadele verirdi. Majesteleri kararlı bir kadındı ve her zaman da öyle olmuştu.

Majesteleri en eski hizmetkârlarından birine bir bakış attı. "Thomas, bize izin verir misin?"

Yaşlı adamın gözlerinde en ufak bir acıma belirtisi belirdi, sonra bir kez düke, bir kez de düşese selam verdi ve kapıyı arkasından kapatarak geri çekildi.

"Dizleri gıcırıyor, Moreland. Ceketinin içinde yere yığılmadan önce onu emekli etmelisin."

Ve düklük çatısı altındaki birkaç müttefikten birini mi kaybedeyim?
"Thomas sadakatle hizmet ediyor majesteleri ve önünde daha uzun yıllar var. Size bir tabak hazırlayayım mı?"

Grace eteklerini kabarttı. "Lütfen. Yumurta, kızarmış ekmek, jambon, bir porsiyon elmalı tart ve tereyağı ile çilek reçelli yarım çörek alacağım."

Görünüşe bakılırsa kararlılık iştah açıyordu ve yine de Majesteleri'nin anladığı kadarıyla kadın hâlâ güzel bir vücuda sahipti. Yirmi yıldan uzun bir süredir ayrı dairelerde yaşıyorlardı ve günün erken saatlerinde Majesteleri'nin soyunma odasının kapalı kapısının ardında neler olduğu bir sır olarak kaldı.

Olması gerektiği gibi.

Majesteleri, karısının istediği yemeği koymak için iki tabağa ihtiyaç duydu. Tabakları kadının önüne koydu ve masanın diğer ucundaki yerini aldı. "Leydi Morrisette'ten ne haber aldınız?"

Düşes kahvaltısına gömüldü ve çatalıyla çaydanlığı işaret etti. "Hippolyta Morrisette'in doğruluğuna ne kadar güvenebilirim bilmiyorum ama hem Tony'nin hem de Percy'nin Quimbey kadar aranan kişiler olduğunu iddia ediyor."

O zaman çocuklara acımak gerekirdi. "Öyle mi?"

"Benimle bu tonda konuşamazsın, Moreland. Torunlara ihtiyacımız var ve onlara kavuşmamızı sağlamak benim görevim. Beni pek çok konuda eleştirebilirsin ama ben görevime bağlıyım." Yemeğine dönmeden önce vurgulamak için -gereksiz bir vurgu- bir anlığına ona baktı.

Birbirlerine laf atarak başlamamışlardı. Ailelerinin kendilerine uygun bir eş bulmasını umut eden ve bunun için dua eden iki genç, şehvetli insan olarak yola çıkmışlardı. Ve bir süre için.

Sonra küçük Eustace midillisinden düşmüş ve evliliklerindeki mutluluğu ilk oğullarıyla birlikte gömdükleri ortaya çıkmıştı. Merhametli Tanrı'ya şükürler olsun ki çocuk doktoru düşese Tony'nin güvenle taşıyabileceği son çocuk olduğunu söylemişti. Düşes'in evlilik görevine odaklandığı on yıl, Düşes'in üremeye olan ilgisini kalıcı bir solgunluğa sürüklemişti.

Dük bu düşüncüyü bir kenara bırakarak, küçümseyici olmadan uzlaştıracı bir ton kullanmaya çalıştı. "Twombly çocuk gelin aldığından beri torun sahibi olmaya kararlısınız majesteleri. Hassasiyetlerinize kötü davrandığı için vurulmalı ama yakında etrafınız başka yiğitlerle dolacak. Leydi Morrisette özellikle genç bayanlardan bahsetti mi?"

Majesteleri intikam hırsıyla çayına şeker karıştırdı. "Twombly sıradan bir kızla evlenerek kaderini hak ediyor. Kız onun ölümü olacak, bunu unutma Moreland. Elbette başka yiğitlerim de olacak ama Twombly iyi bir dansçıydı."

Twombly, Agatha Venetia Drysdale Windham'ın dikkatini çekmeye değmeyecek kadar yaşlanmış bir takıntılıydı, gerçi karısının nerede ve kiminle vakit geçirdiği Majestelerini hiç ilgilendirmiyordu. Yine de bir kocanın ara sıra koruyucu jestler yapmaya hakkı vardı.

"Düğün yolculuğundan döndüğünde onu senin için çağırayım mı?"

Düşes oturduğu yerde kıpırdandı. "Eğer o galip gelirse, beni torunsuz bir düşes olarak bırakırsa bu iyi bir şey olmaz mı? Hayır, teşekkürler Moreland. Ve evet, Hippolyta Leydi Zephora Needham'ın Percy ve Tony ile olabildiğince çok vakit geçirdiğini ve Charlotte Pankhurst'ün Needham'ın kızına eşlik etmeyen oğluyla ilgilendiğini söyledi. Needham bir kont, ama Pankhurst markiz olmak için sırada bekliyor ve bu hiç de küçümsenecek bir şey değil. Kremayı uzat."

Majesteleri buna mecbur kaldı ve sonra -bunun aptallık olduğunu bilerek- karısına, küçük oğullarının evlendiğini görmek için tüm kampanyayla ilgili düşüncelerinin faydasını verdi.

"Biliyorsun, Pembroke'un başka çocukları da olabilir. Percival ve Tony konusunda aceleci davranmamalıyız ve onları zorladığımız için pişman olabiliriz."

Majesteleri çiğnemenin ortasında durakladı ve otlakta davetsiz misafirin kokusunu alan otlayan bir hayvan gibi başını kaldırdı. "Pembroke'un evlendiği o işe yaramaz budala kızlardan başka bir şey doğurmayacak, Moreland. Kızlar ne işe yarar, söylesene?"

Bir zamanlar bir kızdın. O zamanlar sana daha çok ihtiyacım vardı, sen de bana.

"Kızlar, Kraliyet'e patent mektuplarını değiştirme, özel kalıntılar, vikontluk kavramını düşünme fırsatı veriyor-"

"Morefield vikontluğu kadın soyu aracılığıyla korunabilir, ama neden, neden bu aile, neredeyse iki yüz yıldır bir düklüğe hükmederken daha düşük bir unvana geri dönsün?"

Ekselanslarını "bizim" düklüğümüz konusunda kışkırtan dükün vay haline. Yumurtaları soğuyup Ekselansları'nın hazmı zorlaşırken, Ekselansları beş dakika boyunca görevler, ahmaklar, aptallar ve kendilerini ömür boyu mutluluklarından başka hiçbir şeye *adamamış* bir annenin rehberliğini kabul etmeleri gereken oğullar hakkında konuşmaya devam etti.

"Yani," diye bitirdi sözlerini, tereyağı bıçağını kocasına doğru saplayarak, "Pankhurst kızını tercih ederim, ama Needham varisi de yedek plan olarak iyi iş görür."

Endişeli bir baba, riskleri ne olursa olsun sormak zorundaydı. "Peki ya Tony? Percy'nin gelini için bir acil durum planı var mı?"

Pankhurst kızını kazanabilir mi?"

"Tabii ki hayır." Grace çörekten bir ısırık kopardı ve bir şahinin total bir fareye baktığı gibi çöreğe baktı. "Gladys Holsopple iki sezon geçirdi, sekiz erkek kardeşi var ve annesi bana kızın çok titiz ve iyi giyinmiş olduğunu garanti ediyor. Tony için de uygun, ama onu bu kadar edep düşkününü bir genç bayanı kabul etmeye ikna etmek biraz çaba gerektirecek. Bu konuda desteğini bekliyorum, Moreland."

Bir lokma çöreği ağzına attı ve bir sincap gibi çiğnemeye başladı.

Majesteleri, sadık çalışanları tarafından özel olarak kulağına getirilen bazı bilgileri ne sözle ne de davranışla ele vermedi. "Bir şekilde Tony'yi, evlilik mutluluğu için en iyi umudunun kusursuz karakterli bir kadın olduğuna ikna edeceğim, canım."

"Bunu yap ve lütfen tereyağını uzat."

Majesteleri küçük oğullarının mutluluğu için bir kez daha dua etti ve düşese tereyağını uzattı.

Arafta bir hafta çok uzun bir süreydi, özellikle de Michael kâğıt odasına oradaki genç hanımların hepsinden daha fazla düşkünken. Esther kendi kendine, Michael'ın Quimbey, Lord Tony ve Lord Percival'ın cazibesinin azalmasını bekleyerek zaman geçirdiğini söylüyordu.

Bu da, her erkeğin gaz çıkarma eğilimi geliştirmesi koşuluyla, en geç otuz yıl içinde gerçekleşmelidir.

"Leydi Zephora zilinin düzgün çalışmadığını düşünüyor." Esther, Morrisette'in uşağına hitap ederken ses tonuna olabildiğince özür dileyici bir ifade kattı. "Bir çay tepsisi daha getirmek için mutfağa gidiyorum, çünkü genç hanımlar bu sabah onun salonunda toplandılar."

Hayes gözlerini devirmedi. Yardımsever, hatta belki de teselli edici bir şekilde gülümsedi. "Böyle şeyler olur Bayan Himmelfarb. Hemen bir çay tepsisi gönderilmesini sağlayacağım."

Zemberek kırılmamıştı ve ikisi de bunu biliyordu.

"Mutfak personelini gereksiz yere rahatsız etmek istemem, Bay Hayes. Şu anda oraya gidiyorum ve Leydi Zephora için bir tepsi getireceğim."

Gözlerinde gizlenen gülümseme kayboldu, çünkü artık ikisi de Zephora'nın şikâyetinin amacının sadece ev çalışanlarını bitmek bilmeyen taleplere yavaş yanıt verdikleri için eleştirmek değil, aynı zamanda Esther'i bir hizmetçi gibi getirip götürmeye zorlamak olduğunu biliyordu.

"Öyle diyorsanız, hanımefendi." Ona kasıtlı olarak resmi bir selam verdi ve koridor boyunca aceleyle ilerlemesine izin verdi. Eğer karşı taraf yalanın ne olduğunu biliyorsa, bu yalan sayılır mıydı? Esther öyle olmadığını umuyordu, çünkü Arafta geçireceği bir gün -bir saat daha- onu...

Lord Percival ne demişti? Kurt gibi uluyor ve peruğunu ters takıyordu.

Bulaşıkçı Patricia'nın çay tepsisini hazırlamasını beklerken bu anıyı bir kenara itti. Percival Windham son üç gündür ona gülümsememişti bile. Diğer herkese gülümsemişti -hizmetçiler, atlar, köpekler, sosyeteye takdim edilen kızlar, hepsi gülümsemesini hak ediyordu- Esther ise sadece birkaç düşünceli bakışla yetinmişti.

Ve hava karardıktan sonra mutfak bahçesine tek bir terlikli ayak parmağı bile sokmamıştı. Dolunay azaldıkça, Lord Percival'la karşılaşmasının ışıltısı da azalıyordu.

Esther tepsiyi aldı -bu lanet şey çok ağırdı- ve hizmetçi merdivenlerine yöneldi.

"Hanımefendi." Patricia'nın sesi Esther'i duraksattı. "O merdivenler değil."

Ailenin evin alt katlarına nadiren inerken kullandığı ön merdivenler daha uzun olacaktı ama Esther Patricia'nın ne demek istediğini anlamıştı: Hizmetçi merdivenleri yardımcılar içindi.

Lanet tepsi çok ağırdı. Esther başını iki yana salladı ve hizmetçinin merdivenlerine yöneldi, ancak yarı yolda Patricia'nın uyarısının dış görünüş ve özsaygıyla ilgili olmadığını, ya da sadece bunlarla ilgili olmadığını anladı.

"Bayan Himmelfarb." Jasper Layton ilk sahanlığa uzanmış, dirseklerini tirabzana dayamış ona bakıyordu. "Düzgün bir genç hanımın günün bu erken saatinde arka merdivenlerde gizlenmesine ne sebep olabilir ki?"

Öğle vakti yaklaşıyordu ama Sör Jasper'ın standartlarına göre erken sayılırdı. Boya ve pudra olmadan görünüşü biraz düzelmişti ama kâğıt odasında geçirdiği geceler gözlerinin altında koyu halkalar bırakmıştı. Tuvaleti ne olursa olsun, konuşmalarını hâlâ Esther'in göğüslerinin üst kısımlarıyla yapmaya meyilliydi.

"Sör Jasper. İzninizle, Leydi Zephora çayının soğumasını istemiyor. Size iyi günler dilerim."

Tembelce, Esther'i sahanlığın iki basamak altına hapsedecek kadar kaydı. Bu üstün pozisyon ona da cazip gelmişti, bu yüzden Esther bakışlarını çay tepsisine çevirirken bir an için onun keyfini çıkarmasına izin verdi.

Adam kenara çekilerek onun geçmesine izin verdi ve o zaman nedenini anladı. Elinde tepsıyla, sahanlığın uzak tarafındaki kapalı bir kapıyla karşı karşıyaydı. Seçenekleri Sör Jasper'ın kapıyı açmasını beklemek, tepsiyi kalçasında dengede tutmaya çalışıp kapıyı kendisi açmak ya da tepsiyi yere bırakıp kapıyı açmak ve sonra tepsiyi almaktı.

Sör Jasper onun kıcını süzerken tabii ki.

"Küçük bir ikilem," diye gözlemledi Sör Jasper onun çok yakınından. "Sen ikilemi incelerken ben de sunduğu fırsatları inceleyeceğim."

Bir erkek eli Esther'in beline dolandı. Gözlerini kapadı ve seçenekleri gözden geçirdi: Çılgılık atabilirdi, ki bu onu duyan olursa tehlikeye atılmasına neden olurdu; lanetlenmiş adamın ayağına basabilirdi, ki bu onu kızdırır ve sorunu çözmezdi; adamın düştüğü yere sıcak çay dökebilirdi, ki bu düşünmesi hoş bir düşünce olsa da sosyal bir intihardı; ya da cehenneme giden bu küçük sapağa katlanabilirdi.

İkinci bir el birincisine katılarak Esther'in kaburgalarının üzerinde gevşedi. "O saçları fiyonklu ninnilere oda hizmetçiliği yapmak yerine benimle daha hoş eğlenceler düşünebilirsin. Çok düşünceli ve oldukça sağduyulu olabilirim."

Ayrıca Esther'in teninde gezinen karıncaları da iyi bir şekilde taklit edebiliyordu. Başparmaklarını göğüslerinin üst kısımlarında gezdirip kalçalarını sırtına doğru iterken -Tanrı'ya şükürler olsun ki büstiyeri vardı- Esther nefes nefese iç çekti.

"Leydi Zephora'nın sabrı yok, efendim. Bir an bile gecikmek onun düşmanlığını garantiler."

"Leydi Zephora'yı yatıştırabilirim." Bir önceki gecenin aşırı düşkünlüğü kokan nefesi Esther'in boynuna sıcak bir şekilde çarptı.

Buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

"Leydi Morrisette genç hanımlarla görüşür görüşmez ona katılmamı istedi. Kapıya bakabilir misiniz, efendim? Lütfen."

Esther son kelimeyi yalvarırcasına söylemişti ama Sör Jasper istediğini hemen yapmayınca bir an gerçekten korktuğunu hissetti. Karnının izin verdiği ölçüde göğüslerini sıktı, kapı mandalını kaldırmak için etrafına uzandı ve geri çekildi.

"Bir erkeğin koruması size bu kölece varoluştan çok daha fazlasını sunacaktır, Bayan Himmelfarb." Kasıklarını iki kez okşadı, bakışları Esther'in göğüslerindeydi. "Çok daha fazlasını."

Yüce Tanrım. Esther telaşlı bir kız çocuğunun en iyi taklidini yaptı ve kapıyı arkasından biraz fazla kuvvetle tekmeleyerek merdivenlerden çıktı. Sör Jasper evlilik değil, mahvolma teklif etmişti ve lanetli adam hiç şüphesiz birkaç aylık iyiliğinin çocuklu saygın bir hayata tercih edilebileceğine inanıyordu.

Esther tepsiyi büfenin üzerine bıraktı ve üzerindeki aynadaki görüntüsünü düşünmek için durakladı. Kızarmış, solgun, *kızgın*.

Sör Jasper'ın teklifi, türünün ilk örneği değildi, onlarca yıl sürecek saygın bir evliliğe ve anneliğe tercih edilemezdi ama onlarca yıl sürecek yoksul bir kız kurusu olmaya tercih edilebilir miydi? Kardeşlerinin evlerinde fakir bir akraba olarak oradan oraya savrulmaya mı? Anne babasıyla birlikte yaşlanmak mı?

"Bir hayal görüyorum, ama sanırım mutlu bir hayal değil."

Arkasındaki aynada, altın sarısı saçları omuzlarına dökülmüş, tozlanmamış bir Percival Windham, yansımasına şaşkınlıkla gülümsüyordu.

Şimdi, tesadüfen ona mı rastladı? *Şimdi*, kolunu geri çekip gördüğü her erkeği tokatlamak istediği anda mı?

Reverans yaptı. "Lordum. İyi günler."

"Bu ev partisini dolduran harpiller için tepsi taşımaya mahkum edildiğinde böyle bir şey olmaz." Biraz daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "Ay ışığında bir posset paylaşmıştık, Bayan Himmelfarb, ama siz bu anıyı görmezden gelmeye kararlı görünüyorsunuz."

Esther bir kurt gibi ulumak isterken, o bir soru ya da başka bir şey ima ediyordu... çünkü kısmen ay ışığında bir posset paylaşmışlardı.

"Bağışlayın beni lordum. Elimde çay tepsisiyle gecikmeli olarak ortaya çıktığımda Leydi Zephora'nın beni azarlamasından hoşlanmıyorum."

Esther ile yansımasının arasında durmak için yaklaştı, dudaklarını büzerek inceledi. "Leydi Zephora'yı ve tüm koroyu asın. Bir şey seni çok şaşırtmış."

Tam o anda Sör Jasper merdivenlerden çıktı ve koridor boyunca ilerledi.

Lord Percival'a başıyla selam verdi.

"Lordum." "Sör Jasper."

Esther büfenin yanında sessizce dururken Jasper durakladı ve küstah bakışlarını Esther'in üzerinde gezdirdi. Gözetlenmek yeterince kötüydü, ama böyle bir şeye katlanmak *acı* veriyordu.

Lord Percival'ın görebileceği bir yerde. Esther bu acı için kimden nefret etmesi gerektiğini bilmiyordu -Jasper'dan mı, Lord Percival'dan mı, yoksa kendinden mi?

Sör Jasper çay tepsisine dikkatle baktıktan sonra çekip gitti. Yalnız olsaydı, Esther hizmetçi merdivenlerine saklanıp hüngür hüngür ağlayabilirdi.

Percival Windham ortaya çıkan sessizlikte esrarengiz bakışlarını ona çevirdi. "Esther Himmelfarb, o gelincik seni rahatsız mı ediyordu?"

Soru öylesine sessiz bir vahşilik taşıyordu ki Esther aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istedi. Başını salladı, çünkü Percival Windham hakkında doğru olan başka ne varsa, Sör Jasper'ın sinsiliği için onu suçlamamıştı. "Hizmetçinin merdivenlerini kullanmamam gerektiğini bilmeliydim. O tahmin edilebilir bir baş belası."

"Onun kötü davranışları için kendini suçlamayacaksın. Gel bakalım." Lord Percival çay tepsisini hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı ve Esther'e bir dirsek attı. "Yorgun görünüyorsun canım, ama geç saatte bahçelerde pusuya yatmadığını biliyorum."

Esther onun kolunu tuttu ve oradaki kasları ancak parmaklarını doladığında hatırladı. "Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Mutfak bahçesini özel inziva yerim haline getirdim, ama aynı zamanda önceki konuşmamıza devam etme umuduyla orayı onardım. İnsanın müttefiklere ihtiyacı var. Sör Gelincik ile karşılaşmanıza tanık olun."

Percival Windham kendisini Esther'in müttefiki olarak tanımladığı için, Leydi Zephora'nın odasının kapısına kadar ona eşlik etti. Hatta o kadar ileri gitti ki, tepsiyi oturma odasına götürdü ve orada sabah kıyafetleriyle toplanan hanımlar arasında bir faturalandırma ve cıvıldaama telaşına neden oldu.

Esther pencere kenarına oturmuş, Lord Percival'ın yürüyüş, ata binme, şu genç hanımla *özel okçuluk dersi* ya da şununla açık havada yemek davetlerini savuşturmasını izliyordu. Bir dükün oğlunun bir dizi sabah selamlaşmasından eğilerek ve sıçrayarak geçmek zorunda kaldığını düşünürken, onun için sadece hizmetçi merdivenlerinin tepesinde değil, her tarafta pusuda bekleyen bir risk olduğu aklına geldi.

Bu da onun ay ışığı dışında tek başına mutfak bahçesine çekilmesi fikrini gerçekten de çok ilgi çekici bir düşünce haline getirdi.

"Bu işler her yıl daha da sıkıcı hale geliyor." Lord Morrisette, sol tarafında bir düğmesi eksik olan şalvarını bağladı. "Zorluk şu ki, bayanlar

ve biz beyefendiler öksüz yavrular gibi ortada kalıyoruz, deyim yerindeyse boş meme arıyoruz."

Percival ev sahibinin gözlemine yanıt vermedi. Hanımlar geri çekilmiş, beyefendiyi de belli bir sıra gözetmeden lazımlıkları ve sürahileri kullanmakla baş başa bırakmışlardı.

"Herhangi bir meme, memesizlikten iyidir," diye gözlemledi biri karşı köşeden.

Kadın memesi için ideal şeklin ne olduğuna dair felsefi bir tartışma başladı: büyük, küçük, yumuşak, sıkı... Hepsinin meraklıları vardı.

"Asıl soru." Lord Morrisette bardağına göz kırptı. "Asıl sorulması gereken soru, ideal bir kadın deliğinin nasıl bir şekil alması gerektiğidir. Topluluk bu konuda bir çalışma yaptığımı bilmekten memnuniyet duyacaktır."

Tezahüratlar ve alaylar arasında kaşıklar bardaklara vuruldu. Percival

Tony'yi bir dirseğinden yakaladı. "Biraz hava alalım, olur mu?"

Ters çevrilmiş şarap kadehi şeklinin şampanya flütüne göre avantajlarına ilişkin bir oylama yapılırken, görünüşe göre sigara içmek, dışarıda gaz çıkarmak ya da hizmetçileri kovalamak için odadan çıktılar.

"Hiçbir şeyin evlerinden uzakta ve sağlam bir dayağa ihtiyaç duyan sarhoş askerler kadar aptalca olamayacağını düşünüyordum ama fikirlerimi gözden geçirmeliyim." Erkek kahkahalarının sesinden uzaklaşırlarken Tony'nin sesi sabırsız geliyordu, bu onun için garip bir durumdu.

"Burası Kent," diye hatırlattı Percival onu merdivenlere doğru yönlendirirken. "Tüm gezegende zenginlerin ve amaçsızların yılın bu zamanında bu ilçede olduğu kadar yoğun olduğu başka bir yer yoktur."

"Yani tüm bu evli kadınlar, refakatçiler, hizmetçiler ve diğer teklifler hoşuna gitmiyor mu? Geçen gece Hector Bellamy'nin beni yatağa atmaya çalıştığına yemin edebilirim.

Tony'nin bunu eğlenceli bulmadığı açıktı, Percival da öyle. "Yakışıklısın, sarışınsın ve neredeyse benim kadar uzunsun," diye cevap verdi Percival, sonra Tony'yi mutfaka doğru yönlendirdi. "Rahatsız edilmeyeceğimiz, rahatsız edilmeyeceğimiz ya da teklif edilmeyeceğimiz bir yer biliyorum."

"Kanada olmadığı sürece."

Ay ışığının aydınlattığı mutfak bahçesine çıktıklarında Esther Himmelfarb'ın duvara dayalı bankta oturduğunu gördüler.

Hemen ayağa kalktı ve reverans yaptı. "Lordlarım, size iyi geceler dilerim."

Percival, Tony'ye kendisini çıkarmasını işaret edemedi, hanımefendiyi nükteye yakın bir şeyle oyalayamadan, bir koku bulutu ve kızlık utangaçlığı içinde uzaklaştı.

"Güzel kız," dedi Tony, bankın üzerine yerleşirken. "İnsanın üzerinde büyüyor."

Gladys ona göz kulak olmamız gerektiğini söyledi."

Percy onun yanındaki yere oturdu ama Tony'yi bu saatte buraya getirdiği için kendine lanet etmekten de kendini alamadı. "Güzel Gladys bu duyguyu ne zaman iletti?"

"Yazışıyoruz, tabii ki gizlice."

İnsan Anthony Windham'ı hafife alma eğilimindeydi. Tony kimseyi kırmazdı, sır saklamaya davet ederdi ve -belki de en büyük özelliği- sır saklayabilmesiydi.

"Esther Himmelfarb'ı baldızınız olarak kabul etmeye ne dersiniz?"

Tony uzun bir süre sessiz kaldı; bu, kahkahalar atmasından daha iyiydi.

"Majesteleri onun hayatını cehenneme çevirirdi," dedi sonunda. "Majesteleri onu kabul ederdi."

Olabildiğince doğru bir değerlendirme. "Peki ya sen?"

İsim nedir bilmeyen ve her gece gerçek aşkları için şarkı söyleyen cırcır böceklerinin serenatlarıyla bozulan uzun bir sessizlik daha.

"O yapar, Perce. Beş yıl önceki uçarı küçük oğlun değilsin. Kanada seni çözdü ya da bir şey çözdü. Bayan Esther davulu takip ederdi, sordunuz mu, ve Majesteleri bununla savaşlarını seçmek zorunda kalacaktı."

"Hayır, yapmaz."

Tony'nin gözlemi ve Percival'ın kendi cevabı, ilk kez kutsal bir evlilik düşünen -ciddi ciddi düşünen- bir adamın kaosuna biraz düzen getirdi. Percival bankta öne doğru oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı.

"İlk başta Bayan Himmelfarb'ın yakışıklılığına ve kendine hakimiyetine vurduğumu düşünmüştüm. Çenesi tam bir Cermen çenesi, bilirsiniz. O çene bir erkeğin içgüdülerini harekete geçirir."

Tony kibarca sessizliğini korudu, bu yüzden Percy mantığını kelimelerle çözmeye devam etti. "Esther Himmelfarb çok sevimli, ama aynı zamanda kurnaz ve

beceriklidir. Bunlar hayran olunacak nitelikler, unvan sahibi bir hanımefendinin iyi yönetmek için ihtiyaç duyduğu nitelikler."

Ve şimdi bir subayın cesaretini toplayıp küçük kardeşine güvenmesinin zamanı gelmişti. "Starkweather'ın ordudan daha yüksek bir mahkeme tarafından yargılandığını ve bu karara itiraz etmemem gerektiğini söyledi."

"Ona ondan bahsettin mi?"

Percy başını salladı. Cırcır böcekleri ötüyor, esintide biberiye kokusu yayılıyor ve Percy'nin zihninde bir önsezi, bir içgüdü olan şey bir hedefe dönüşüyordu. "Layton merdivenlerde onu rahatsız ettikten sonra ona rastladım ve Tony, o anda adamı dümdüz etmemek için elimden geleni yaptım."

"Neden yapmadın?"

Zekice bir soru. "Çünkü yüzüğüm parmağına takılana kadar böyle bir davranış Esther'in itibarını zedeler... Ayrıca beni kabul edeceğinden de emin değilim."

"İşte bu yüzden," dedi Tony yavaşça, "eğer o gün gelirse, Moreland'ın mükemmel bir Düşesi olur."

"Kesinlikle. Esther'e kur yapmalıyım ama bunu nasıl yapacağımdan tam olarak emin değilim." Bu itiraf, Percival'ın Tony'nin kafa karışıklıklarını ve kör noktalarını ayırttığı uzun gece sohbetlerinde şaşırtıcı bir anormallik olarak aralarında duruyordu.

"Bir kızın flört etmemesi, devam etmemesi ya da herhangi bir yem atmaması biraz bulmaca gibi," dedi Tony. Onu öpmeyi deneyebilirsin."

"Sanırım Jasper Layton da aynı girişimde bulunmuştur ve muhtemelen başkaları da bulunmuştur." Kapı mandalının altına bir sandalye sıkıştırarak uyuyor, her türlü yiyecek ve içeceğe şüpheli gözüyle bakıyor ve Tanrı aşkına, hiçbir hanımefendiye sırtını koruması için güvenmiyordu. Önden bir saldırı hanımefendinin kalbini kazanmayacaktı.

"Bazen sabırlı olursak cevaplar gelir," dedi Tony. "Gladys'in yirmi bir yaşına girmesini bekliyorum."

"Daha ne kadar sürecek?"

"Lanet olası bir yıl daha ve annesi mükemmel bir eşleşme olacağına dair sesler çıkarıyor. İnsanın aşkı Şehir'de parmaklarını oynatırken burada, Kent'te parmaklarını oynatması zorlaşıyor."

"Yani mektuplar yazıyor, Morrisette'in konyağını yudumluyorsun." "Bayan Himmelfarb'a da göz kulak olmamı beklersiniz."

Percival'ın zihninde Jasper Layton'ın kadını gizlemediği bir şehvetle süzdüğü görüntüsü canlandı. "Ben de ona göz kulak olacağım ve kur yapma kısmına gelince, belki bana ilham verecek bir şey çıkar."

Percival Windham, ağırlaştırıcı bir ev partisine katılan ağırlaştırıcı bir cinsiyetin en ağırlaştırıcı örneğiydi.

Neden Lord Tony'yi mutfak bahçesine getirmişti ki, hem de Esther'i kendisiyle orada buluşmaya davet etmişken? Belki de buluşma biraz abartılıydı -çok abartılıydı- ama kardeş kardeşti ve Lord Tony bahçeden ayrılacağına dair hiçbir işaret göstermemişti.

Esther'in Lord Percival'ı uzaktan da olsa gözlemlemek için iki günü daha vardı. Zephora Needham'ın oturma odasında Lord Percival'ın kolunda görüldüğünden beri, genç hanımlar arasında sessiz bir komplo kurulmuştu. Lord Percy'nin dikkatini çekmek için birbirlerinin sırtına hançer saplıyor olabilirlerdi ama Esther'i Lord Hazretleri'nin arkadaşlığından uzak tutma kararlılığında birleşmişlerdi.

"Ön koridordaki ve yeşil salondaki çiçekleri değiştirmeyi bitirdiğinizde kütüphanedeki, kış bahçesindeki, müzik odasındaki ve üst kattaki koridorlardaki buketleri kontrol edebilirsiniz." Leydi Morrisette genişçe gülümsedi ve iki büklüm olmuş parmaklarını yazı makinesinin kurutma kağıdının üzerinde birleştirdi. "Umarım eğleniyorsundur, hayatım. Omuzlarımdan alınan bu küçük görevler çok yardımcı oluyor ve annen seni konuk listesine eklemem için çok ısrar etti."

Lanet olsun. Annem Esther'i göndermeye razı olmuştu çünkü Michael çoktan davet edilmişti ve Leydi Pott'un hizmetçisi Esther'in giysileriyle ilgilenmek için nominal olarak müsaitti.

"Şirket harika, hanımefendi ve ben çiçeklerle çalışmaktan her zaman keyif almışımdır."

Özellikle de Esther'in elinde keskin bir makas olduğu anlamına geliyorsa. Sör Jasper ısrarcıydı ve ev partisinin bitmesine daha iki hafta vardı. Esther reverans yaptı ve kendisine eşlik etmesi için bir uşak çağırdı, ancak Michael'ın saksıdaki palmyelerin altındaki bir bankta uzandığını gördü.

"Michael, saklanıyor musun?"

Ayağa kalktı ve uşağa sert bir bakış fırlattı.

"Güllerden başlar mısın?" Esther adama makası uzatarak sordu. Adam eğildi ve geri çekildi, ama önce Michael'ı pek de saygılı olmayan bir tavırla inceledi.

"Bir anlık yalnızlığın tadını çıkarıyorum. Dans etmek, yürüyüş yapmak ve saatlerce gezinmek için bu kadar kalabalık bir kadın sürüsüyle hiç karşılaşmamıştım."

Esther kuzenine bir kadın akrabasının acımasız bakışlarıyla baktı. "Sabahlara kadar kâğıt oynuyorsun, Michael. Genç hanımlar bu durumdan şikayetçi. Ve sen kaybediyorsun."

Tekrar bankın üzerine çöktü. "Bunu bilemezsiniz. Bir beyefendi sosyal bahis oynarken birkaç kayıp bekler."

Bu kadarını kabul etmesi hiç de iyi olmamıştı. Esther onun yanındaki yerini aldı. "Daha fazla sosyalleşip daha az bahis oynasaydın, bu kadar endişelenmezdim."

"Her zaman er ya da geç doğruyu bulurum, Esther." Neredeyse kör olan büyükannelerini bile kandıramayacak bir gülümseme takındı. "Eğleniyor musun?"

Onu azarlayabilir, ona ders verebilir ya da uzattığı zeytin dalını kabul edebilirdi. "Morrisette kütüphanesinde bazı ilginç şiirler buldum ve Quimbey harika bir şekilde gerçekçi bir adam."

"Ayrıca onaylanmış bir bekar."

"Onun hakkında sevicecek bir şey daha. Çok derin oynamayacağına söz ver Michael. Sen kayıpları karşılayamazsın, ben de skandalı karşılayamam."

"Bu yüce topluluk tarafından kuzen olarak tanınmıyoruz, o yüzden sızlanmayı kes, Esther Louise." Ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Lord Tony Windham'ı zaman zaman kolunuzda görüyorum. Onu ikna etme şansınız var mı?"

Sazan gibi mi? "Arkadaş canlısıdır, o kadar." Jasper Layton etrafta dolanırken birden fazla kez ortaya çıkmıştı, Esther'in çok yakından incelemeyeceği bir tesadüftü bu.

"Arkadaşça davranmayı deneyebilirsin, kuzen."

Bu kötü bir tavsiyenin ötesine geçerek aileler arası ihanete yaklaşan bir şeydi. Esther yumruklarını kalçalarına dayadı ve kuzenine dik dik baktı. "Bu insanlar söz konusu olduğunda, çeyizim yok, dışarı çıkmalı iki yıl oldu ve çok uzunum. Bu toplulukta bana hangi dostluk yakışır biliyor musun?"

Michael'ın yakışıklı yüz hatları Esther'in ne demek istediğini anlayınca kapandı.

Kış bahçesinin kapısının vurulması Esther'i Michael'ın yapacağı protestodan kurtardı.

"İşte buradasın!" Lord Tony Windham kış bahçesinin uzunluğunu iki katına çıkardı. "Bayan Himmelfarb, şu anda size eşlik etmem gerekiyor. Efendim, hanımefendinin kusuruna bakmayın. Benimle hemen bahçede yürüyeceğine söz verdi."

Michael'a başıyla işaret etti, o da geri çekilmeden önce Esther'e onayını almak için şöyle bir baktı. "Bayan Himmelfarb, iyi günler. Lord Anthony."

"Doğru, iyi günler, iyi günler, günaydın." Lord Anthony kolunu Esther'in koluna doladı ve sesini alçalttı. "Zaman çok önemli leydim. Hemen gül salonundaki çiçeklerle ilgilenmelisiniz."

Bu, Esther'in son günlerde tanıdığı güler yüzlü Lord Tony değildi. Aklında acil bir iş olan bir adamdı.

"Zorunda mıyım?"

"Kesinlikle. Bunu yapmanız son derece önemli." Onu aceleyle götürdü, söz konusu salonun kapısının önüne gelene kadar durmadı.

Kapalı kapı.

"Lord Anthony, burada neler oluyor?"

Kapıyı açtı ve Esther'i hafifçe kaslı bir şekilde itti. "Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim."

Esther'i karşılayan tablo her şeyi anlatıyordu. Charlotte Pankhurst gündüz saatleri için fazla dekolte bir elbiseyle bir şezlonga uzanmış, Lord Percival ise kızgın bakışlarla onun başında duruyordu.

"Bayan Himmelfarb." Yüzünde rahatlamış bir ifade vardı ve onu alçak sesle selamladı. "Sizi görmek bir zevk. Bayan Pankhurst kendini iyi hissetmiyor ve ben de tam-"

Yandaki mavi salonun kapısı aniden açılarak Leydi Morrisette ve diğer birkaç yaşlı kadını ortaya çıkardı.

"Sesler duyduğumu biliyordum!" Leydi Morrisette'in tiz gözlemi odada çınlarken, arkadaşları da onun arkasına doluştu.

Charlotte aptal ağzını açamadan Esther, "İyi ki buradasınız leydim," dedi. "Çiçekleri kontrol etmek için geldim ve Bayan Pankhurst'ün kendini kötü hissettiğini gördüm. Lord Percival uğradı ve hanımefendinin sıkıntıda olduğunu anlayınca yardım teklif etti. Belki de doktoru çağırmak gerekir?"

Sıkıntılı kadın -artık sıkıntılı olduğu *belliydi*- oturur pozisyona geçti. "Buna gerek kalmayacak."

Leydi Morrisette hayal kırıklığına uğramış bir şekilde gözlerini kırıştırdıktan sonra meydan okumaya devam etti. "Belki de kahvaltıdaki çirozlardır, canım. Her zaman aynı fikirde olmazlar. Lord Hazretleri ve Bayan Himmelfarb'ın size yardım etmek için burada olmaları ne büyük şans."

Lord Tony içeri girdiğinde Charlotte'un yüz ifadesi huysuzdan canıye dönüştü. "Herkes selamlar. Percy, biz konuşurken atlar eyerleniyor ve sen henüz binici kıyafetlerini giymemişsin. Bayan Himmelfarb, sanırım bize katılacaksınız?"

Bu bir komediydi, ama Charlotte'un gözlerindeki ifadeye bakılırsa, ölümcül bir komediydi.

Esther göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle Lord Tony'ye döndü. "Bırakın da üzerimi değiştireyim, Lord Hazretleri. Bayan Pankhurst, size acil şifalar dilerim."

Herkes ve her şeye reverans yaptı, bir düzine solmuş buketi yarım düşündü ve Lord Tony'nin yanından geçerek koridora çıktı.

"Oh, Bayan Himmelfarb!" Leydi Morrisette'in sesi Esther'i, sanki Esther kadının tasmaşını çekip gezdirdiği bir sıpaymışçasına etkili bir şekilde durdurdu.

"Leydim?"

Esther'in ev sahibesi sağına soluna bakarak yaklaştı. "Charlotte benim vaftiz kızım ve çabaladığı için onu suçlayamazsınız. Erken ayrılmak zorunda kalırsanız anlayışla karşılarım."

Kadın ne diyordu? "Gitmemi mi istiyorsun?"

"Aman Tanrım, hayır." Leydi Morrisette'in gülümsemesi vahşiydi. "Bundan sonra olacaklar gerçekten çok ilginç olacak. Sadece diyorum ki, örneğin annenizin nezle olduğuna karar verirsiniz ya da küçük kız kardeşiniz akciğer hummasına yakalanırsa, o zaman şirkete mazeretlerinizi bildirmekten mutluluk duyarım. Vaftiz kızımı tanırım ve hayal kırıklığı ile pek başa çıkamaz."

Bir uyarı o zaman. "Anlayışınız için teşekkür ederim. İzin verirsiniz, binicilik kıyafetlerimi giymeliyim."

Leydi Morrisette Esther'e küçük bir selam verdi. "Her zaman söylediğim gibi, savaşıarak inin. İyi *yolculuklar*."

İmalar neşeli, kaba ve küçümseyiciydi. Parthian shot'ını düşünen Esther, sanki bir miktar kötü çiroz yemiş gibi hissetti ve önümüzdeki iki hafta içinde bu his daha da kötüleşebilirdi.

Percival Windham sorumluluklarından kaçmaya inanmazdı. Esther Himmelfarb'ı eyere çıkardı, eteklerini çizmelerinin üzerine yerleştirdi ve üzüngisinin yanında durdu.

"Size hiç bitmeyen, ebedi, daimi bir borcum var, Bayan Himmelfarb. O salona tam zamanında geldiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Görünüşe göre Leydi Morrisette'den bir not almıştım."

Birkaç metre ötede, Tony atının kolanıyla uğraşıyordu, şüphesiz o anın sürünmeyi gerektirdiğini hissediyordu.

"Kardeşinize teşekkür etmelisiniz lordum, gerçi neden kendisinin müdahale etmediğini anlayamıyorum."

Hanımefendinin sözleri hafif bir ürperti taşıyordu, kibarlıktan öte ama öfkeden daha az bir şey. Bu, tek gerçek aşkıyla tanıştığına dair kaçınılmaz bir sonuca varmış bir adam için iyiye işaret değildi.

"Tony bizi o odada yalnız görseydi, gördüklerini annemiz Majesteleri'ne anlatmaktan onur duyardı ve o da Bayan Pankhurst'ü müstakbel gelini olarak kabul etmekten mutluluk duyardı. Karşınızda ilahi bir affa mazhar olmuş bir adam var Bayan Himmelfarb ve siz de onun kurtuluş meleğisiniz."

"Bu biraz abartılı oldu, Lord Hazretleri."

Dudakları bükülmüş müydü? Güzel yeşil gözlerinde mizah parlıyor muydu?

"Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği, madam. Karşılığında size nasıl bir lütufta bulunabileceğimi düşüneceksiniz."

Onu düşünmesi için bu teklifle baş başa bıraktı -kendi deyimiyle dahice bir hareket- ve doru beygirine bindi. İki seyis koçbaşlarına binerken, Tony de uzun bacaklı bir kır atın üzerine tırmandı.

"Morelands'ı görmek ister misiniz, Bayan Himmelfarb? Doğuya doğru beş mil uzakta değil."

"Devam edin, Lord Hazretleri. Böyle güzel bir günde dışarıda geçirilen her saat iyi bir zamandır."

Esther Himmelfarb, erken yaşta ve sık sık eyere binmiş birinin rahat zarafetiyle ata biniyordu ve alışkanlığı birkaç yıldır modası geçmiş olsa da, yan eyeri mükemmel bir şekilde onarılmış ve koltuğuna mükemmel bir şekilde oturmuştu.

Beş mil hızla geçti, Tony seyislerle görüşmek için bir düzine metre geride kaldı.

"Bir sonraki dönüşe geçelim. Tanışmanı istediğim biri var."

Onun önerisi üzerine Bayan Himmelfarb kısırağını sola, iki yüksek çitin arasından geçen bir patikaya doğru itti.

Daha yirmi metre bile gitmemişlerdi ki kadın atını çekti. "Mezarlıkta biriyle buluşmamı mı istediniz?"

"Aslında öyle yaptım." Aşağı indi, atı seyise teslim etti ve kadının attan inmesine yardım etti. Kadın ellerini adamın omuzlarına koydu ve yere doğru kaydı, günlerdir en yakın durdukları andı, adamın iyi niyetine lavanta kokusu ve ellerinin altında ince bir kadın beli hissi saldırabilecek kadar yakındı.

"Gel." Percy onun eldivenli parmaklarını kavradı. "Bayan Wood burada kalıyor. Burası Windham ailesinin arsası. Bütün iyi insanlar burada bulunur."

Ona delirdiğini ima eden bir bakış attı ama küçük arsanın etrafında dönerken hızını kesmedi. Tony, Yüce Tanrı onu kutsasın ve korusun, seyislere bir fersah ötede, çitlerin diğer tarafındaki küçük bir ocakta atları sulamaları için yardım edeceğini işaret etmişti.

"Küçük bir çocukken ve zaman zaman öfkeyle doluyken, teselli aramak için buraya gelirdim. Peter beni nerede bulacağını her zaman bilirdi."

Onu devasa bir meşenin altındaki banka götürdü. "Peter, Pembroke Markisi olabilir mi?"

"Tony ona hâlâ Petey diyor, eğer buna inanabilirsen." Onu bankın üzerine çekti ve elini kendi elinin içinde tuttu. Kıyamet Günü ya da aynı büyüklükte bir şey gerektirene kadar bu güzel kadınsı uzantıdan ayrılmayacaktı.

"Melek kim? Eustace Penhaligon Drysdale Fortinbras Windham? Sadece... beş yıl yaşamış biri için çok fazla isim var."

"Ağabeyim, gerçi onu hiç tanımadım. Midillisinden düştü ve hepsi bu kadar. Peter, Eustace'ın gözüpek ama hep gülen biri olduğunu söyler. Annem ona tapardı, ya da babam öyle derdi."

"Bir çocuğu kaybetmek kalbimi kırardı ve annen senin ve Lord Anthony'nin süvarilere katılıp denizleri aşmanız için nasıl dua etmiştir."

Sessiz, şirin mezarlıkta, ellerini birleştirdiklerinde, onunla birlikte olmanın, adil seksle olan tüm çeşitli girişimlerinde deneyimlemediği bir şekilde rahat olduğunu söylemek istedi. Esther Himmelfarb'ın arkadaşlığı ona hiç gitmediği ama hep var olmasını umduğu bir yere, evine dönme hissi veriyordu.

"Çocukların için dua edersin, Esther. Sana Esther diyebilir miyim?"

Elini geri çekmedi ama bir şekilde sessizlik içinde uzaklaştı. "Baş başa kaldığımızda yapabilirsin."

"Bana farklı mevkilerde olduğumuzu hatırlatacak mısın *Esther*? Büyükbaban bir konttu. Ben halktan biriyim ve istediğim kişiyle ilişki kurarım."

"Gül salonundaki o sahnenin bedelini ödeyeceğim lordum. Ödemeyeceksiniz. Siz halktan biri olabilirsiniz ama ben görünüşe göre güçsüzüm. Bir şey almadım, sadeyim ve önemli insanlara kendimi sevdiremedim."

Sözlerinden son derece emindi ve aynı zamanda son derece yanılıyordu.

"Çok hoşsunuz. İyi ki almamışsın, yoksa başka biri seni çoktan kapmıştı ve kendini önemli sanan insanlara kendini sevdirmedeğin için sana büyük saygı duyuyorum."

Kadın doğruldu ve Percival ses tonunun neredeyse tartışmaya açık olduğunu fark etti.

"Bir lütuftan bahsettiniz, Lord Hazretleri."

Kadın akıllı hafife alınacak bir şey değildi. "Seni görmezden gelmemi isteme canım. Sadık bir dost olduğunu kanıtladın ve bana bir dostu da kullanamayacağını söyleme."

Arkadaşlık bir ilerlemeydi, değil mi? Bir kadınla arkadaşlığın tam boyutları onun için yeni bir alan olacaktı ama bu terim koşullar için uygun görünüyordu ve Percival Windham'a göre tüm kadınlar en azından başlangıçta hayırsever bir ilgiyi hak ediyordu.

Yeni, isteksiz arkadaşı da onun elini sıkıca kavramıştı. "Bana nasıl öpüşüleceğini öğretmeni istiyorum."

Percival onun eldivenini çıkarıp dudaklarını parmak eklemlerine bastırıp bastıramayacağını hesaplarken, Esther elini geri çekti ve ayağa kalkarak küçük Eustace'ın mezar taşına giden çakıllı yolda volta atmaya başladı. Peşinden mi gidecekti, yoksa sert bankta oturup geçmiş günlerin Windham'ları arasında ne kadar güzel, ne kadar doğru göründüğünü mü seyredecekti?

Ve onun isteği Percival'ın hanımefendiyle ilgili planlarına ne kadar da uygun düşüyordu.

Eldivenlerini cebine soktu ve lavanta kokusunu içine çekecek ve binici kıyafetleri içinde bir kadının gerçekten de daha ulaşılabilir bir yaratık olduğunu takdir edecek kadar yakınında, arkasında durmasına izin verdi.

"Sana öpüşmeyi öğretmemi mi istiyorsun?"

Döndü, mezar taşı arkasındaydı, bu da mermer bir meleğin uzanmış kanatlarının onları görüş alanından koruduğu anlamına geliyordu. "Bana bundan çok daha fazlasını öğretmeni istiyorum Percival Windham, ama cüretimin ve aptallığımın da bir sınırı var. Öpüşme konusunda usta olduğunuz söyleniyor ve ben de sizin uzmanlığınızdaki yararlanmak istiyorum."

Öpüşmek harika bir çılgınlıktı, ancak bu kadınla yapıldığında, aynı zamanda mutlak bir ciddiyet içinde olacaktı.

"Esther, eğer aptallık, küstahlık ve diğer şaşırtmacalar söz konusu olmasaydı, benden ne gibi bir lütuf isterdin?"

Uzun, lavanta kokulu bir an boyunca kalbinin birkaç santim üzerindeki bir noktaya baktı.

"Ben eğitimde fakir bir akrabayım."

Bu hiç mantıklı değildi, çünkü araştırıldığında Herr Jacob Himmelfarb'ın oldukça iyi durumda olduğu söyleniyordu. "Ve sen gerçek bir cadısin, dolunayda çocuklar senden kaçır." Kadının çenesinde dalgalanan bir tutam altın sarısı saçı yakaladı ve kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bana sor, Esther. Seni hiçbir şeyden mahrum edemem."

Adamın göğsüne öyle sert bakıyordu ki, belki de kaburgalarının arasında gürleyen kalp atışlarını görmeye çalışıyordu.

"Bana öpüşmeyi öğret, ben de memnun olayım."

Hayır, yapmayacaktı. Eğer buna söyleyecek bir şeyi olsaydı, hayal kırıklığı ve harcanmamış şehvetle yanardı.

Ya da belki, Tanrı cömert ve kadın istekli olsaydı, şehvet harcardı.

"Bir anlaşmamız var." Dudaklarını kızın yanağında gezdirdi, başka hiçbir yerine dokunmadı. "Beni ömür boyu sürececek bir evlilik sefaletinden kurtarmanın karşılığında sana öpüşmeyi öğreteceğim. Bunu nezaketini ve hızlı düşünmeni telafi etmek için yeterli bir nimet olarak görmüyorum ama buradan başlayacağız."

Sarışın kaşları aşağı doğru inerken bir binici eldivenini çekiştirdi ve iki parmağını yanağında dudaklarının oyalanmayı çok istediği noktaya dokundurdu. "Bu kadar mı? Yanağımı öpüp pazarlık yaptığımızı mı duyuracaksın?"

"İlk dersin: Beklenti veya sürpriz, etki bırakmak isteyen her öpücüğün bir parçası olmalıdır. Ve emin ol canım, iş seni öpmeye geldiğinde, gerçekten etkileyici olacağım."

Kadının diğer yanağını okşadı ve geri çekildi.

Bu, hanımefendiyi yatıştırmış gibi görünmüyordu, zaten yatıştırmaya da niyetli değildi. "Sadece iki haftanız var lordum. Umarım pedagojinizin tüm seyri

derslerle sınırlıdır."

Sesi ne kadar nişastalıydı. Ne kadar kararlı.

"Pratik eğitim de olacak, Esther canım." *Ve bir sürü*
o.

Üç

Percival bir an sessiz kaldı ve sonra Esther sıcak erkek parmaklarının elinin etrafına dolandığını hissetti. Parmak eklemlerini dudaklarına götürdü ve oraya bir öpücük kondurduktan sonra elini bırakmadı.

"Bu öpücüğü nasıl tarif edersiniz, Bayan Himmelfarb?"

Öpüşme hakkında mı *konusmak* istedi? *Bayan Himmelfarb* ile mi? "Kısa ve ilgisiz olarak tanımlayabilirim. Uygun."

Tarifine cesaret edebildiği kadar tiksinti kattı ve lanet olası adam kıkırdadı. Esther elini çekip kurtaracakken, adam parmaklarını daha sıkı kavradı. "Bana almak istediğin öpücüklerden bahset Esther. Amacımı anlamış olmalıyım, çünkü ona ulaşmaya çok niyetliyim."

Niyetini göstermek için tuhaf bir yolu vardı.

"Asla unutamayacağım öpücükler istiyorum," diye söze başladı Esther, yavaşça konuşuyordu çünkü bu konu -aradığı öpücüklerin tam niteliği- üzerinde düşündüğü bir konu değildi.

Bunu düşünecek kadar cesur değildi ve kesinlikle düşünmeye teşvik edilmemişti.

"Tüm bedenimde, kalbimde ve ruhumda hissedebileceğim öpücükler istiyorum. Beni suskun ve çaresiz bırakan öpücükler istiyorum, tıpkı onlar gibi daha fazla öpücük özlemiyle. Senden öyle *derin* öpücükler istiyorum ki... sedir ağacı ve baharat kokusunu her aldığımda dizlerimin bağı çözülüyor ve etrafımdaki tüm beyefendilerin, hatta yaşlıların bile dikkatini çekip biraz gülümsemelerine neden olacak şekilde gülümsüyorum."

Sanki devam etmesini bekliyormuş gibi başparmağını yavaşça parmak eklemlerine sürüyordu.

"Bundan daha fazlası," dedi Esther, "sanırım tanımlamaya meydan okuyan öpücükler istiyorum."

"Tutkulu öpücükler mi?" Sesi ne kadar da sıradan geliyordu.

"Sadece tutku değil. Hırpalandım ve salyalarım akıtıldı. Bir erkeğin tutkusu bana onursuz, bencil bir şey gibi geliyor."

"O zaman kendi tutkunuza ilham verecek öpücükler mi istiyorsunuz?"

Adamın kendisiyle oynadığını, sözlü olarak onu onurunun ve aklının ona katılamayacağı bir köşeye sıkıştırmaya çalıştığını hissetti. Sağduyu ya da aynı derecede uygunsuz bir erdem onu durduramadan, Esther onu geriye iterek mezar taşının üzerine oturttu ve kalçalarının iki yanına birer dizini koyarak yerleştirdi - binici etekleri göz önüne alındığında biraz atletik bir girişimdi bu.

"Bu kadar konuşma yeter, Percival Windham." Bir elini adamın ensesindeki saçlara götürdü. "Konuşmaktan bıktım, söz verdin, nutukların ve sorgulamaların beni yıldıramayacak. Bütün gün adım atıyorum, getiriyorum, gülümsüyorum ve rol yapıyorum ve sadece bu seferlik birinin bana eşlik etmesini istiyorum. Diğer kızlar erkeklerin kendilerine dalkavukluk etmesini sağlamayı biliyor, ama benim tek elde ettiğim-"

Onu öptü, sıcak, yumuşak dudaklarını kısa bir süre için ağzına bastırdı. "Sus, aşkım. Tony'yi damatlarla birlikte getireceksin ve en azından senin tarif ettiğin gibi öpüşmeler için mahremiyeti hak ediyoruz."

Esther, adamın kolunun belini sararak onu iri gövdesine doğru çektiğini ve ardından kafa derisine doğru bir dizi küçük çekistirme yaptığını hissetti.

"Kuaförümü mahvediyorsun, Percival. Bir tacı bu şekilde düzenlemek için ne kadar uzun süre çalışmam gerektiğini biliyor musun?"

"Tahminimce beş dakika kadar. Gül goncaları hoş bir dokunuş ama örgünün ne kadar uzun olduğunu görmek istiyorum."

Esther alnını onun omzuna koydu ve saçlarıyla oynamasına izin verdi. Belki de bu kadarcık bir şeyin öpücük sayılmayacağını düşünüyordu; belki de kadınları sadece saçları darmadağınırken öpüyordu. "Bunun öpüşme dersleriyle bir ilgisi olamaz."

"Bana gününü anlat Esther. Kahvaltıda ne yedin?"

Saç örgüsü omuzlarından aşağıya doğru kayarak omurgası boyunca uzanıyordu; uzuvlarına ağırlık veren ruh yorgunluğu ve kalbine ağırlık veren hayal kırıklığına eşlik eden bir tür saç iç çekişi. Bu soruya cevap verebilse de başka sorular da vardı. "Sabahları ilk iş olarak çikolatayı, tereyağlı ve çilek reçelli sıcak çörekleri severim."

Bir şey kulağını mı okşadı, burnunu mu? "Annem çilek reçelini tercih eder. Siz çöreklerinizde kuru üzüm sever misiniz?"

"Ben istemiyorum. Yandıklarında tatları iğrenç oluyor. Saçımı yağmalıyorsun."

"Sadece birkaç iğneyi gevşetiyorum."

Onun ellerini saçlarında hissetmek hoşuna gittiği için daha da yaklaştı. "Hizmetçim yok ama Matilda Pott'un hizmetçisi kıyafetlerimle ilgileniyor."

"Hah. Leydi Pott'un elbiselerine bakmasına yardım ediyorsun. Yakından daha da güzel kokuyorsun, Esther Himmelfarb. Tadın da güzel."

Yumuşak, nemli ve telaşsız dili, boynuyla omzunun birleştiği yerde kaymıştı. Bu his hem sıcak hem de ürperticiydi. "Bunu tekrar yap."

"Leydim nasıl isterse." Bu kez diliyle onun etini okşayarak üzerinde oyalandı. Bu tam olarak öpüşmek değildi; öpüşmekten daha fazlasıydı ve karşılığında onun tadına bakmak istemesine neden oldu.

"Saçların ellerimde ay ışığı gibi parlıyor. Mum ışığında bir yastığın üzerine yayıldığını görmek istiyorum." Çok alçak sesle konuştu, kelimeler kulağını gıdıklıyordu, ta ki ağzını kulak memesinin etrafında kapatana kadar. "Seni çıplak görmek istiyorum, ama bu görkemli, ipeksi saçlar, Esther ve bana hoş geldin gülümsemesi için."

Bu aşk konuşmasıydı, erkeklerin kadınların kıyafetlerini çıkarmak istemelerini sağlamak için uydurdukları aptalca saçmalıklardı ve işe yarıyordu. Esther kıvrandı ve Percival Windham'ın konuşmasının anatomisinin bazı kısımları üzerinde de etkili olduğunu fark etti.

Ne kadar hoş. Ne kadar ilgi çekici. "Başka ne var?"

Sessizce güldü. "Şimdi kimin uygunsuz soruları var? Seninle sevişmek istiyorum elbette, durmaksızın, bütün gece, sen zevkten gevşeyene ve ikimiz de hareket edemeyene kadar."

Esther yüzünü adamın omzundan kaldırdı, onun gözlerini görmek istiyordu. "Tek istediğim öpücüklerdi Percival. Dalkavukluk etmene ve yalan söylemene gerek yok."

Meleğin kanatlarının gölgesindeki ifadesini okumak zordu ama gülümsemiyordu. "Bana elini ver, aşkım."

Kadın buna mecbur kaldı ve adam birleşen ellerini vücutlarının arasına indirdi.

"Bunu hisset. Bir erkek sahte arzu duyamaz. Bir erkek ve bir kadın arasındaki öpüşmede her zaman biraz arzu olmalıdır."

Eğer bu kalın et sütunu onun *küçük bir* arzudan anladığı şeyse... Esther elini geri çekti ve yanaklarının kızardığını hissetti. "Daha beni öpmedin bile."

"Ben de öyle."

Bir an için adamın sözünden döndüğünü sandı, ama adamın eli nazikçe ama acımasızca saç örgüsünü kavradı ve Esther bir sonraki saniyede adamın ne demek istediğini anladı.

Öpmesi gereken oydu. Burada, bu küçük, تنها mezarlıkta, havayı dolduran huzur ve ebedi gülümsemelerle bakan meleklerle meleklerin arasında, Lord Percival Windham onundu.

"Esther?"

Artık o kadar sıradan değildi ve onun adını dudaklarında duymak ne kadar da hoşuna gidiyordu. "Düşünüyorum."

Olasılıklara hayret ediyordu. Saçlarını ellerinde *hissetmenin* keyfini çıkarırken, burnuyla kulağının şeklini takip ederken ve ereksiyonunun sırtına yerleşirken onu birkaç baş döndürücü dakika bekletti. Ona verdiği zaman lüksü görkemli bir hediye idi ve utanmadan bundan zevk alıyordu.

"Bunu yaptığımda nasıl hissediyorsun?" Ağırlığını onun üzerinde hafifçe kaydırды ve her türlü zevkli hissi ortaya çıkardı.

"Acımıyor. Beni öpecek misin, Esther?"

Esther'in anlam veremediği bir "ama" vardı bu acıtmıyordu. Daha da yaklaştı ve geceliklerini giymiş olmayı ya da hiçbir şey giymemiş olmayı diledi.

"Esther, *lütfen...*"

Ah, o boğuk, yalvaran fısıltıyı duymanın, çıplak teninde hissetmenin ihtişamı. Yavaşça, yavaşça, Esther ağzını onunkinin üzerine yerleştirdi, bu anla ilgili her şeyin değerini biliyordu.

Kız kımıldadığında giysilerinin hışırtısı duyuldu ve adamın kolu kızın etrafında sıkılaştı.

Çenesini kucaklarken temiz traşlı yanağını avucunda hissetti.

Bacaklarını açıp parmaklarını kızın saçlarına geçirirken çizmelerinin çıkardığı ses.

Dilinin tatlı limonumsu tadı dudaklarını mühürledi.

Enfiye kutusunda limon damlası taşıyor.

Uzun, çok uzun anlar boyunca Esther'in son tutarlı düşüncesi bu oldu. Tutkulu, unutulmaz, tarifsiz, *derin* bir öpücüğün dişi yarısından başka bir şey değildi ve bu mutluluk verici durumda ne kadar kaldığını söyleyemezdi, ancak öpüşükleri süre boyunca Percival

Windham hem fırtına hem de sığınaktı, hem arzularının ilham kaynağı hem de hayal kırıklığıydı.

Esther sonunda onun omzuna yaslandığında nefes nefese kalmıştı ve giysilerinin Hades'e gitmesini diliyordu - Esther de *onun* giysilerinin Hades'e gitmesini diliyordu

-Ve elinin saçlarını yavaşça okşadığını hissetmenin tadını çıkarıyordu. "O öpücüğü tarif edebilir misin, Esther Himmelfarb? Kesinlikle yapamam."
İşte

Sesinde şaşkınlık, hatta huşu vardı.

"İlk öpücüğüm mü?" Mütevazı bir tanımlama, aynı zamanda bir tür itiraf. Onun saçlarına dokunmaktan asla vazgeçmemesini istiyordu ve yine de, ona bu şekilde dokunduğu sürece, dağılmış aklını yeniden bir araya getirmenin hiçbir yolu olmayacaktı.

"Üçüncü öpücüğümüz, aşkım."

"Dördüncü, eğer kesin olmak gerekirse."

"Üçüncüsü, az önceki küçük şey sadece iştah açıcıydı. Seni tutmama izin ver."

Öpücüklerini sayıyordu. Esther bu farkındalığı biriktirdi ve gerçekten de onu kucaklamasına, kucaklamasına ve kucaklamasına izin verdi. Bir ara adam yerinden kımıldadı ve Esther'i göğsüne bastırarak ayağa kalktı ama Esther yine de kıpırdamadı. Onu - zarif, minyon Charlotte'un Amazon gibi diye tarif ettiği Esther Himmelfarb'ı - yürüyüş yolundan tahta banka kadar taşıdı, sonra da hemen yanına oturdu.

Esther eteğinin cebinden binici eldivenini çıkarıp giydi, Percival Windham'ın saçlarına dokunma, avucunu bir kez daha yanağına değdirme dürtüsünü daha iyi kontrol edebilmek için.

Anthony "Tanrı Kralı Korusun" şarkısının tempolu bir versiyonunu ısıklıkla çalarak yürüyüşe çıktığında, Esther hâlâ Percival Windham'ın yanında oturuyor, ona dokunmuyor ama az önce aralarında geçen öpüşmeyi nasıl tarif edeceğini düşünüyordu.

Esther'in pişmanlıkları vardı. En güzel elbiselerinden daha fazlasını yanına almadığı için pişmanlık duyuyordu; ailesinin, Michael'a evlilik entrikalarında yardımcı olabileceğini ve bahis oynama dürtülerini kontrol edebileceğini düşünmesinden dolayı pişmanlık duyuyordu. Lord Percival'ı Charlotte Pankhurst'ün şeytani planlarından kurtarmak için başka bir plan yapacak zamanı bulamadığı için acı acı hayıflandı.

Esther tüm bunlardan çok, Percival Windham'dan sadece öpüşme dersi istemiş olduğu için pişmanlık duyuyordu.

"Gözünü bile kırpmadı," diye yatağının ayak ucuna kıvrılmış kocaman beyaz bir kediye bilgi verdi. "Çaresiz ev kadınları gün boyu ondan öpüşme dersi almak için yalvarıyor olmalı."

Kedi gözlerini sıkarak kapattı; Percival Windham'ın gözlerinin sahip olduğu aynı şaşırtıcı, sevimli, çiçek açmış gül mavisi gözlere sahipti.

Esther küçük odasının sınırlarında volta atıyordu. "Gördüğünüz gibi bana yaklaşıldı. Elle taciz edildim, üzerime salyalar akıtıldı, teklif edildim ve hatta evlenme teklifi bile aldım."

Baron Bagshot'ın teklifini hatırlayınca ürperdi. Baron'un yemeklerine olan düşkünlüğü ve yaşlanmış dizlerinin güvenilmezliği göz önüne alındığında, bu iş hiç de kolay olmamıştı.

Ve hiç utanmadan *umutluydu*.

"Kendimi şanslı saymam gerekiyordu, çünkü bana kısa sürede dul kalacağımı ve iyi bir düzen kuracağımı garanti etti. Ne tür bir gelin kocasının mezara girmesini ister ki?"

Kedi kendini oturma pozisyonuna getirdi.

"Percival en ufak bir kibre sahip değildir." Esther, doğuştan kibirli bir yaratık olan kediye baktı. "Onunla konuşmak kolay, güzel kokuyor ve insanı attan indirdiğinde insan kendini... zarif hissediyor."

Zariflik bir yenilikti ve değerliydi. Başka hiçbir erkek Esther'in göğsünde bu duyguyu uyandırmamıştı; sanki onun kollarına sığınabilir, ona yaslanabilir ve onun göğüslerinin üst kısmıyla konuşmasına katlanmak yerine çenesiyle sohbet etmenin tadını çıkarabilirdi.

"Kararlı bir çenesi var, bu konuda hiçbir çekingenliği yok. Bir erkeğin çenesine aşık olduğumda üzücü bir durum yaşıyorum... Ellerini kullanma şekli de aynı derecede büyüleyici, sert ve... sert."

Esther yatağa oturdu ve kendini tımar etmeye başlamış olan ve rahatsız edilmekten hiç de memnun görünmeyen kediye kucağına aldı.

"Annem hala haddimizi aştığımızda bizi harika bir Almancayla azarlıyor. Çok pratiktir ve bir erkekle kadın sevgili olduğunda ne demek istediğini çok iyi bilirim, kedi."

Esther canavarın ensesini kaşıdığı için sırdaşından rahatlatıcı bir titreşim yükselmeye başladı.

Esther dudaklarını kedinin zarif tüylerine yaklaştırarak fısıldadı. "Ondan sevgilim olmasını istemeliydim. Bu bir ev partisi, biz sofistike insanlarız ve eğitim gören fakir bir akrabanın bile birkaç güzel anıya hakkı vardır."

Kedi, gece kıyafetlerinin arasından Esther'in omzunu yoğurmaya başladı.

"Yaramaz kedicik." Esther kediye daha yakından kucakladı ve zihinsel olarak kendine şu güvenceyi verdi

Lord Percival'dan öpücük istemenin aptallık olmadığını ve bundan pişmanlık duymayacağını bininci kez tekrarladı.

Ancak ondan daha fazlasını istemediği için pişman olacaktı.

Pembroke Markisi, güler yüzlü, sarışın, karısına ve kızlarına iç açıcı bir bağlılık duyan bir devdi. Babası onu incelerken, Pembroke pervazlı bir pencerenin önünde oturuyor ve kalın bir kitap okuyormuş gibi yapıyordu, ancak Pembroke'un kitabının sayfaları arasında gül aşlamak veya parfüm damıtmakla ilgili bir broşürün yattığına şüphe yoktu.

Pembroke gözlüklerini burnuna doğru itti, sonra sağ elinin topuğunu dalgınca göğüs kafesine sürttü. Bu hareket yaşlı bir adama aitti ama son yıllarda Moreland varisinin endişe verici bir özelliği haline gelmişti.

Majesteleri, hayatta kalan en büyük oğlunu gözetlediği anlaşılmasın diye kendini odaya attı. "Hazımsızlığın mı tuttu?"

Pembroke gözlerini kırptırdı, kitabı bir kenara bıraktı ve yavaşça ayağa kalktı. "Pek sayılmaz.

İyi günler, Majesteleri."

"Size de aynı şekilde. Umarım hanımefendiniz iyidir?"

Bella dün akşamki yemekte hazır bulunmuştu, ailenin akşamları birlikte yemek yemesi Majesteleri'nin emriydi, ancak Majesteleri'nin oğullarıyla olan ilişkilerinde resmiyet her zaman ön plandaydı.

"Kızlarla ata biniyor. At sürmek için güzel bir gün. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, Majesteleri?"

Majesteleri, Pembroke'un at sırtında yaptığı gezintilerin seyrekliğine dikkat etmemişti. Peter daha gençken, tıpkı kardeşleri gibi, annesi fark etmediğinde şeytan gibi ata binerdi ama evlilik ya da adamın göğsündeki o ağrı, markizi oldukça ayıltmıştı.

Majesteleri kanepeliyi işaret etti. "Oturabilir miyim?" "Elbette. Çay için zili çalayım mı?"

Tanrı'nın kutsal, sonsuz topları... Akşam yemeği sohbetleri de aynıydı.

Bir diyalog parodisi.

Pembroke okuma koltuğuna yerleşirken, Majesteleri paltosunun kuyruklarını açıp kanepenin ortasına yerleşti. "Çaya gerek yok. Ekselansları, Morrisette ev partisinin son haftasına katılmamızı istiyor. Çocukların gelmesine gerek yok elbette ama eminim ısrar ederseniz Leydi Morrisette size kalacak yer ayarlayacaktır."

Daha çok çocukların gelmesini umuyordu, çünkü torunlarının ikisi de büyükbabalarının onlara kitap okumasını ve saray hayatıyla ilgili hikâyeler anlatmasını seven hoş genç hanımlardı.

Pembroke gözlüklerini çıkardı ve cebinden bir mendil çıkardı, şüphesiz lekesiz camları parlatırken zihinsel olarak bir yanıt oluştuyordu.

"Ondan asla annem, annemiz olarak bahsetmiyorsun. Bunu biliyor muydun?" Pembroke'un ses tonu suçlayıcı değildi, sadece meraklıydı, belki de dikkatle merak ediyordu.

Parodiden komediye mi yoksa trajediye mi? "Düşes makamının ayrıcalıklarına oldukça bağlı. Değınmek istediğın bir nokta var mı, Pembroke?"

"Ben karımı seviyorum." Bunu söylerken Pembroke'un çenesi biraz yukarı kalktı.

"Duygularınız sizi onurlandırıyor." Dük'ün cevabı hızlı ve samimiydi.

Ayrıca, görünüşe göre, ikisi için de şaşırtıcı.

Pembroke ayağa kalktı ve ahırlara ve yakınlardaki otlaklara bakan pencerenin önünde durdu. "Atalarım hakkında bildiklerimi düşününce, annemle babamın dört çocuk sahibi olmayı nasıl başardıklarını merak ediyorum. Köpekleri Percy ve Tony'nin üzerine saldı."

Tabii ki kadın Majesteleri'ydi ve ima edilen eleştiri, Majesteleri'nin onun çöpçatanlık yapmasını engellemek için hiçbir şey yapmadığı yönündeydi - ki yapmamıştı.

"Percival ve Anthony eş almak için uygun yaşta. Siz daha gençsiniz ve birlikteliğınız kutsanmış oldu."

Pembroke omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Bunu kastettiğınize inanıyorum."

"Kesinlikle öyle ve kardeşleriniz evlendiğine göre, belki de siz ve markiziniz sonunda biraz huzura kavuşursunuz. On yıl dükalık beklentilerinin tüm yükünü taşımak için yeterince uzun bir süre."

Sanki Percival ve Tony söz konusu olduğunda Pembroke'un içinde bulunduğu koşullar dükün aklına gelemezmiş gibi sarı kaşları kalktı.

"Bella'ya ev partisine katılacağımızı söyleyeceğim."

Konu değişmişti ama Pembroke'un ses tonundan Dük gerçeği anlamıştı: Pembroke, Arabella'ya, Majesteleri'nin gönlünü almak için sadece birkaç gününü sosyal bir geziyle geçirmesinin sakıncası olup olmadığını soracaktı. Bella inatçı bir tavır takınacak, kabul eder ve katılırlarsa Pembroke'un ondan daha da mutsuz olacağına ikna olacaktı. Haftanın geri kalanında akşam yemeği ile birlikte çok fazla öfke ve çok sayıda kötü niyetli bakış servis edilecekti.

Ve sonunda, ikisi de gidecek ve ikisi de nefret edecekti. Hatta belki de Majesteleri'nden nefret etmeye biraz daha yaklaşacaklardı.

Büyük ve müreffeh bir dükalığı yönetmek, küçük ve nispeten sivil bir aileyle uğraşmaya kıyasla daha kolaydı. Majesteleri ayağa kalkarak oğlunun yanında durdu.

"Anthony, yakalanmamak için pek de çaba sarf etmeyen Holsopple varisinin gizli takibinde. Birkaç sezondur oyalanıyor ve gelen teklifleri reddediyor. Majesteleri kızın annesine teklifte bulunuyor ve böylece tüm fikir *annenizin* icadı olacak, tabii Anthony ve aşkı önce kaçmazlarsa ve ben de bunu küçük kardeşinize iletmeyi başarabilirsem."

Pembroke gözlüklerini katladı ve cebine soktu. "Ya Percy?"

"Percival herkese ve her kesime karşı kendini çok iyi ifade ediyor. Düştüğünde, annenizin düşmesini istediği yere aldırmadan sert bir şekilde düşeceğini tahmin ediyorum. Anladığım kadarıyla ev partisine katılma eğiliminde değilsiniz?"

"Bella o toplantılardan nefret eder." "Ben de öyle."

Bu dürüstlük Pembroke'un çekingenliği için çok fazlaydı. Marki babasına nadir görülen sempatik bir gülümseme yöneltti. "Ciğerleriniz için harekete geçme zamanı geldi mi?"

"Ciğerlerim-? Sanmıyorum. Twombly, Majesteleri'nin en sevdiği yiğit olarak görevinden ayrıldı ve karıma eşlik etmek için nadir bir fırsat yakaladım. Ona sizin ve Leydi Bella'nın katılımıyla ilgili mazeretlerinizi ileteneğim."

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Oğlunun gözlerindeki rahatlamaya bakmak zordu.

"Tanrı aşkına, Pembroke, Majesteleri böyle davranıyor çünkü çocuklarından herhangi birinin mutsuz olması fikrine katlanamıyor. O ne kötü ne de mantıksız, sadece çok kararlı."

"Siz öyle diyorsanız, efendim."

Majesteleri ayrıldı ve Pembroke'un burnu daha dük salondan çıkmadan kitaba geri dönmüştü. Düşes kararlıydı, ölümcül derecede kararlıydı, ama amaçları tamamen haklıydı. Yine de düşesin hayal kırıklığının yükünü neredeyse on yıldır taşıyan Pembroke'un leydi karısıydı. Dük gelinine büyük bir sevgi besliyordu ve artık yeterdi.

Majesteleri, Pembroke ve markizinin ev partisine katılmayacakları haberini iletme için düşesi ararken, aklına rahatsız edici bir düşünce geldi:

Pembroke'un aksine, Percival'ın düşesle arabuluculuk yapması için babasına ihtiyacı olmayacaktı. Percival annesine davete katılmak istemediğini söyleyecekti ve Majesteleri ne kadar hiddetlense, surat assa ve annelik suçluluğunun vidalarını çevirse de Percival boyun eğmeyecekti.

Pembroke'un göğsünü ovuşturduğu, kitaplarla ve gül ağaçlarıyla arkadaşlık ettiği düşünülürse, düklüğün Percival'ın eline geçeceği gün gelebilirdi.

Ve bu düklük için tamamen kötü bir şey olmazdı.

"Tam adım Percival St. Stephens Tiberius Joachim Windham. Annemin aşırılıklarını kontrol altına alabildiği ve onu her çocuk için dört isimle sınırlayabildiği için çok minnettarım. Quimbey'nin her biri en az üç heceden oluşan sekiz vaftiz ismi var. Peki ya senin?"

Esther, lord hazretlerinin tüm adını ezberlemek için kendine bir an verdi: Percival St. Stephens Tiberius Joachim Windham. "Ben Esther Louise Himmelfarb, sade ve basit."

"İki yalan söyledin, canım. Ne sade ne de basitsin. Doğum günün ne zaman?"

Esther bu soruyu da diğer pek çok soruyu yanıtladığı gibi yanıtladı ve Lord Hazretleri'nin kibar sorgulaması sırasında ayın gölgesindeki bahçede cırcır böceklerinin cıvıladığının farkındaydı. Percival Windham'ın kendisine çok yakın oturduğunun farkındaydı, kaslı kalçasının sıcaklığı geceliğinin ve şalının kumaşından belli oluyordu. Onun kokusunun ve karanlıkta sesinin işitsel bir okşayış gibi hissettirdiğinin farkındaydı.

Yine de en önemlisi, ona öpüşmeyi öğreteceğine söz verdikten iki gün sonra -ve iki uzun, huzursuz gecede- adamın onu kesinlikle bir daha öpmediğinin farkındaydı.

"Size bir sorum var, Lord Hazretleri."

"Percy işinizi görür, madam. Formaliteleri bir kenara bırakmanız yönündeki ricamı oldukça unuttunuz."

Esther dişlerini gıcırdatmak isterken onun sesi eğleniyor gibiydi. "Aile mezarlığınızı ziyaret ettiğimizde size bir lütufta bulunmuştum ve siz de bunu kabul etmiştiniz. Yükümlülüğün yerine getirildiğini mi düşünüyorsun, yoksa isteğimi unuttun mu?"

Lord hazretlerinin duruşunda herhangi bir değişiklik olmadan, yanlarındaki varlığının niteliği, onları çevreleyen karanlığın doğası gibi değişti. Ay gökyüzünde ince bir hilal şeklindeydi ve gece ılıktı. Mutfak bahçesinin duvarlarının ötesinden bir baykuş öttü ve Esther'e çocuklarının yataklarında güvende olduğuna şükreden anne fareleri düşündürdü.

Yatakta, olması gereken yerde.

Yalnız olmasa da. Esther Himmelfarb mantıklı, yalnız, pragmatik varoluşunda bir kez olsun yatağa yalnız gitmek istemiyordu. Bunu Leydi Pott'un küçük giyinme odasında oturmuş, Zephora Needham'ın isteği üzerine bir etek ucunu onarırken fark etmişti. Leydi Pott yan odada demli çayını yudumlarken horluyordu ve kancalarındaki kabarık balo elbiseleri Esther'in hayatına yapışmış örümcek ağları gibiydi.

Percival'ın güçlü ve sıcak parmakları Esther'in elinin üzerine kapandı. "Seni öpmeyi ya da seni tekrar öpme ihtimalini bir an için bile unutabileceğimi sanıyorsan, Esther Louise, çok yanılıyorsun."

Seni çıplak görmek istiyorum, ama bu görkemli, ipeksi saçların, Esther ve bana hoş geldin diyen bir gülümseme için. Onun sözlerini hatırladı ve bu sözler onu cesaretlendirdi.

-Ya da umursamaz.

"Sizi çıplak görmek istiyorum, efendim."

Yanında hareketsiz durdu, sonra onu ayağa kaldırdı. "Burada olmaz."

Burada değilse bile herhangi bir yerde. Bu dileğini yerine getirdiği sürece umurunda değildi, çünkü giysilerine ihtiyacı olan bir adam genellikle zekâsına da ihtiyacı olan bir adamdı -büyükannesi bunu ona göz kırparak ve gülerek söylemişti.

"Nereye gidiyoruz?"

Onu evden uzaklaşan bir patikaya doğru çekti. "Özel bir yerde, meraklı gözlerden ve dedikoducu dillerden uzakta. Eğer özgür olacaksan

ve ben de sizinkiyle, bu konuda acele edilmemesini istiyorum."

Yine de acele ediyordu. Esther'i, daha dün Lord Tony'yle birlikte at sürdüğü, karmakarışık, aşırı büyümüş bir yer olan ev ormanının karanlık genişliğine doğru acele ettiriyordu. Bir bülbul şarkı söylemeye başladı ya da belki de Esther onlar daha derin gölgelere doğru ilerlerken kuş seslerini fark ediyordu.

"Nereye gittiğimizi nasıl görebiliyorsun?"

"Mükemmel bir gece görüşüm var ve geçen hafta arazide keşif yaptım."

Bir hafta önce bile buluşma yerlerini mi düşünüyordu? Bu düşünce Esther'in beklenti bahçesine bir yılan soktu. Elini onun elinden kurtardı. "Sen-?"

Ona doğru döndü ve kollarını omuzlarına doladı. "Tabii ki hayır, başka biriyle değil, ben de yapmayacağım."

Bir nutuk çekmeye, ev partisinin kalan günlerinde ondan ne beklediğini sert bir şekilde anlatmaya hazırlanıyordu ki, adam onu kucağına çekti. "İki gün önce bana bahsettiğin gibi bir öpücüğü paylaşabileceğimi ve sonra bir başkasıyla gelişigüzel oyalanabileceğimi mi sanıyorsun? Her gece bahçede seninle bir çeyrek saat daha sohbet edebilmeyi umarak bekleyip, sonra da kolayca kovuklarda gizlenen Harpy'lere ve Hair Bows'lara döneceğimi mi sanıyorsun?"

Sesi biraz kuşkulu, hatta belki de kızgın geliyordu. Esther kendine onun duygularının yüzeysel kibarlıklar olduğunu söylemeye çalıştı.

Kendisi dinlemeye meyilli değildi. Ona doğru eğildi. "Seninle sevişmek istiyorum."

Adamın sırtındaki eli hareketsiz kaldı ve Esther adamın çenesinin tepesine dayandığını hissetti. "Hayatım, bu tür kararların sonuçları vardır, potansiyel olarak ciddi sonuçlar."

Gebe kalabilirdi ama zamanlama bunu pek olası kılmıyordu. "Bu sonuçları kabul etmeye hazırım."

"Öyle misin?" Kucaklaması daha da mı sıkılaşmıştı?

Onunla *tartışıyor* muydu? Karanlık, Esther'in onun yüz ifadesini okumasını engelliyordu, bu yüzden bir dürtüye boyun eğdi - güzel ağzını tartışmaktan çok planlarına daha uygun amaçlar için kullanması için ona ilham verecek bir dürtüye.

Elini göğsünün kaslı düzleminden aşağıya, düz göbeğinin üzerinden geçirdi ve düşmelerinin arkasındaki tatmin edici derecede sert -korkutucu derecede büyük- şişkinliğe doğru kaydırdı. "Bu kadar konuşma yeter, Percy. Benimle seviş."

Bir an için elini bir, iki kez itti, sonra onu ormanın içlerine, ay ışığının yetersiz olduğu bir açıklığa götürdü. Birkaç dakika içinde, onun

Pelerini yumuşak çimlerin üzerine serilmişti ve Esther sırtüstü yatıyordu.

"Emin olmalısın Esther. şimdi olanları geri alamazsın, pişmanlık duyamazsın."

Çok ciddi idi, iki hafta önce odanın diğerk ucunda gördüğü sığ şövalyeye hiç benzemiyordu.

Başka kadınlara karşı böyle ciddi ve dikkatli davranmazdı. Adam sabahlığının fiyonklarını çözerken, Esther kesinliğinin verdiğeri rahatlığının farkındaydı. Büyüleyici ve kaygısız, hatta şefkatli ve cömert olacaktı ama bu kadar... ciddi olmayacaktı. Bunun için onu seviyordu, biraz daha fazla seviyordu.

Onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "nce sen."

Derme atma battaniyelerinin üzerine oturdu ve yeleğinin düğmelerini saniyeler içinde çözdü. "Malları görmek istiyorsun, değil mi? Gururlanmalı mıyım yoksa gerilmeli miyim?"

Gmleğeri de onu takip etti, başının üzerine doğru çekildi.

"İkisi de olmamalısın. Çıplak olmalısın."

"ıplak olmalıyız. Seni asla pagan sanmazdım, canım. Bir kadında gizli bir paganizm damarı olması güzel bir zellik." Botlarını çıkarmak için arkasına yaslandı. Esther kendini dirseklerine kadar kaldırdı ve dolunayı görgü kuralları ve gvensizliklerle harcamamış olmayı diledi.

"Bilmen gerekiyorsa, gerginim."

Ona bakmak için düşmelerinin düğmelerini amayı bıraktı. "Bundan zevk alacaksın. *Benden* zevk alacaksın. Bu bir yemin, leydim. Genç kızlık buharlarınıza veda edebilirsiniz. Misafirlik süreleri çoktan doldu."

Arkasına yaslandı ve pantolonunu kalçalarının üzerinden geçirdi, kendinden hiç şüphe duymadan hareket etti. Sanki... fikrini değıştireceğinden endişe ediyormuş gibi hareket ediyordu.

Ne kadar neşelendirici bir düşünce. Adam, dünyaya geldiğeri günkü gibi çırılçıplak, onun yanına doğru ilerlediğinde, Esther bu birleşmeyi gün ışığında planlamadığeri için pişmanlık duydu.

"Sen çok güzel bir adamsın." Bir parmağını kaslı bir pazısında gezdirdi. "ok güzel güçlü, çok güzel pürüzsüz ve dokunulduğunda sıcak, çok güzel cesur..."

Onun elini tuttu ve Esther'in henüz incelemeye cesaret edemediğeri bir parçasına sardı. "Senin için güzelce ağrıyor."

Percival Windham tüm küstahlığına ve sosyal çevikliğine rağmen aynı zamanda sabırlı bir adamdı. Kadının parmak uçlarıyla, avuç içleriyle, gözleriyle ve burnuyla keşfetmesine izin verdi. Esther yine sırtüstü yatana, bu kez çıplak bir Percy Windham üzerine çömelene ve gece kıyafetleri ay ışığında etrafında uçuşana kadar onu duyularıyla tüketmesine izin verdi. "Ya şimdi ayrı yollarımıza geri döneriz Esther, ya da birlikte ilerleriz. Seçim tamamen senin." Parmaklarını onunkilerle birleştirdi, elleri onun pelerininin üzerindeki bağlanmamış saçlarının arasında uzanıyordu. Bunun verdiği his Ellerin onunkilere bağlaması hem bir alamet hem de bir güvenceydi. "Birlikte," dedi. "Şimdi, birlikte olalım."

Onun vücudunu yokladığını hissetmek için kendini hazırladı ama adam tembel, tatlı öpücükler, alaycı öpücükler ve büyük, erkeksi iç çekişlerle onu şaşırttı, ta ki kadın onun altında akılsız bir arzu birikintisine dönüşene kadar.

"Percival, lütfen."

"Yakında."

Yakında fikri *çıldırıcıydı*. "Şimdi."

Hiç acelesi yokken onu dürttü. Esther ne yapacağını bilemez bir halde kalçalarını yukarı kaldırdı ve kendini buldu... kendine bir sevgili buldu. Bu his harika ve tuhaftı ama yine de birkaç dakika sessizlik ve hareketsizlik geçtikten sonra... "Percival, hareket eder misin?"

Eliyle başının arkasını okşadı. "İyi misin?" Sadece birkaç kelime, ama çok şefkatli.

"Seni istediğim için deliriyorum," diye söze başladı. "Sende hiç acelecilik duygusu yok ve nasıl devam edeceğimi bilmek için tamamen sana güveniyorum, benim gibi biri için herhangi bir şey için birine güvenmek ne kadar zorsa, ama şüphe etmek için izin istiyorum-"

Güldü - hem sevgi hem de onay belirten alçak, mutlu bir kıkırdama. -Ve *hareket etti*, hoş, kıvrımlı bir dalgalanmaydı bu, büyülediği kadar tahrik de ediyordu.

"Sen de hareket edebilirsin, aşkım. Benimle birlikte hareket et."

Esther'in vücudunda bir sevgiyat duygusu vardı, ilk samimi karşılaşması için seçtiği adamdan dört nala yükselen bir zevk alma duygusu. Adamın önerdiği gibi hareket etti ve onun bir kadını nasıl şaşkınlıktan nefessiz bırakacağı ve nasıl kendinden geçireceği konusunda bir şeyler, harika, incelikli şeyler bildiğini gördü.

Percival Windham bir kadının kulaklarının fevkalade hassas olduğunu biliyordu. Bir erkeğin sabrının afrodizyak olduğunu biliyordu. Tam olarak biliyordu

İticilerinin temposunu ve derinliğini ne zaman artıracığını, Esther'in başını ne zaman kucaklayacağını, böylece boğazına doğru usulca haykırabileceğini biliyordu. Esther'in zevki azaldıkça ona daha sıkı sarılması gerektiğini ve ağlama dürtüsü mutluluğunu sarstığında ona daha da sıkı sarılması gerektiğini biliyordu.

Esther hayatının geri kalanında Percival Windham'a ve onun bildiği şeylere değer verecek ve onları özleyecekti.

Ve yine de... Percival kendini onun üzerine bıraktı, gece esintilerinin üşütmeden tenini serinletmesine yetecek kadar ağırlığını ona verdi. Sedir ağacı ve baharat kokusunu içine çekti ve elini Percival'ın bağlanmamış saçlarında gezdirdi.

"Peki ya sen, Percival? Kendin için hiç zevk almayacak mısın?" "Eğer daha fazla zevke katlanırsam, aşkım..."

Parmaklarını Percival'ın ağzının üzerine koyarak onun anlamsız gevezeliklerini durdurdu. "Yağcılık yok, yalancılık yok, Percival. Senden hiçbir şey saklamadım. Hiçbir şey. Tek dileğim..."

Esther'in "cinsel atlet" teriminin doğru bir şekilde uygulanabileceğinden emin olduğu iri yarı, fit bir adamdı ve yine de ona karşı çok dikkatliydi.

Yer değiştirdi, böylece dudakları onun boynunu sıyırdı. "Ne diliyorsun?"

Saçları olağanüstü yumuşaktı, ay ışığı kadar yumuşak. "Keşke seni de benim kadar akılsız ve şaşkın hale nasıl getireceğimi bilseydim..." *aşık*. Bu sağduyuya aykırı olurdu, bu yüzden taviz verdi. "Çaresiz."

Esther sınırlı ifşaatlarının cilveleşme kurallarının izin verdiği sınırı aştığından korkarken bir süre sessizlik oldu, ama sonra Percival yavaşça, güçlü bir şekilde hareket etmeye başladı.

Samimi bir şekilde. "Aşkım, zaten sahipsin."

Saatler sonra, cırcır böcekleri sustuğunda ve bülbül artık kıpırdamadığında, Percival Esther'in geceliklerinin fiyonklarını düzeltti, onu pelerinine sardı ve Esther uykulu gözlerle onu izlerken kendini toparladı. Onu -zahmetsizce- bahçenin içinden geçirdi ve üç kat merdiven çıkarak küçük çatı katındaki küçük karyolaya yatırdı.

Kalçasına oturdu, sonra eğilip onu alnından öptü.

"Sizi rüyalarımda göreceğim leydim ve bunlar gerçekten de tatlı rüyalar olacak."

Pencereyi kırmakla ilgili bir şeyler mırıldandı -zaten yarı yarıya rüya görüyordu- odaya serin, tatlı bir esintinin girdiğini hissetti ve

Karanlıkta kapı mandalının klik sesini duydu.

Sabah kalkıp kahvaltıya indiğinde, ay ışığında böylesine harikulade yakınlıkları paylaştığı adamı gün ışığında görmek için sabırsızlanırken, Percival Windham'ın kardeşi Anthony ile birlikte binayı tamamen terk ettiğini öğrendi.

Dört

"Tesadüfen karşılaşabileceğim herhangi bir randevuya eşlik etmek için benimle birlikte şehre geleceğini mi sanıyorum?"

Anthony'nin sesi, büyük bir kardeşin istenmeyen arkadaşlığına maruz kalan küçük bir kardeş gibi sinirli çıkıyordu. Percival hanın seyisine bir bozuk para attı ve cevap vermeden önce Reveille'in üzerine çıktı.

"Kasabada acil işlerim var ve isteyeceğim son şey sizin aşk çabalarınıza ortak olmak."

Anthony, Anthem'in arkasından ona baktı. "O'Donnell denen yaratığa bir ziyarette bulunacak mısın? Erkeklik duygularını tekrar dengeye getirecek misin?"

Bu fikir bile Percival'ın atını hızlı bir tırısla hanın avlusundan uzaklaştırmasına neden oldu. "O'Donnell denen yaratık ve ben ne şimdi ne de hiçbir zaman önemli bir ilgi odağı olmadık, bunu bilmenizi isterim."

Anthony'nin iğdiş edilmiş atı kolayca ayak uydurdu. "Onun ilgisini çekmişsin, ya da geçen ay kesinlikle öyle görünüyordu."

"Bir general ona daha kazançlı bir anlaşma teklif edene kadar cüzdanım onun ilgisini çekiyordu. Ona iyi şanslar dilerim." General için de bir düşüncesi vardı, çünkü zavallı adam Percival'ın yatağına kabul etme hatasına düştüğü en çıkarıcı kadınla birlikte oluyordu.

"Bayan St. Just'tan hoşlanıyorum." Anthony herkesten hoşlanırdı, Dublin doğumlu, çekici, dost canlısı kızılar da dahil.

"Benden kurtulmaya çalışıyorsun Anthony, ama zahmet etmene gerek yok. Bayan Holsopple'la planladığınız tutkulu buluşmalar için duayeniniz olmayacağım, güzel Bayan St. Just'ı da çağırmayacağım. Heckenbaum'ların ev partisinden önce İrlanda'ya gitti ve cazibesi kayda değer olsa da ilişkimiz sona erdi."

Ve böyle olması ne garip bir rahatlamaydı. Hem Bayan St. Just hem de Cecily O'Donnell güzel, zeki, cinsel açıdan deneyimli ve dünyadan haberdardılar -ayrıca sadece maddi kazanç için bir erkeğin temel dürtülerini sömürmekle ilgileniyorlardı, ancak St. Just kadını Percival'ın arkadaşlığından gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Percival onlara ne kadar cömertçe ödeme yaparsa yapsın, her iki hanım da ondan öpüşme dersleri talep etmeyecekti; Kanada'daki hizmet anılarını asla dinlemeyeceklerdi; Majesteleri'nin oğullarını süvarilere göndermesinin özellikle zor olması gerektiğini asla anlamayacaklardı - kendisi de anlamamıştı.

"Gladys'e benimle kaçmasını teklif edeceğim."

Percival atını tekrar yürüyüşe çıkardı. "Neden bana böyle bir şey söyledin ki? Seni durdurmam ya da sana yardım etmem mi gerekiyor?"

"İkisi de. İkisi de değil. Gladys'ten bir not aldım, görüyorsunuz ve kafam çok karışık."

Anthony doğası gereği neşeliydi ama bu planı onu asık suratlı biri haline getirmişti.

"Onun aradığın kişi olduğuna emin misin Anthony?" "Evet."

Anthony de doğası gereği karar verici değildi ama yine de Gladys Holsopple onun kesin bağlılığına sahipti. Esther Himmelfarb'ın da Percival'a aynı, anında, sorgusuz sualsiz bağlılığı gösterdiğini bilmek nasıl bir şey olacaktı? Onun da bunu kabul ettiğini bilmek?

"Neden Gladys'inizi her zamanki yaklaşımla onurlandırmıyorsunuz? Babasından kur yapmak için izin istiyorsun, ona teklif ediyorsun, bir tarih belirliyorsun, hanımlar büyük bir yaygara koparıyor, bekliyorsun..."

"Bu bekleme işi sorunlu olabilir."

Percival bunu yaklaşık çeyrek mil boyunca sindirdi. "Kaç aylık?" Anthony, dünyanın dört bir yanındaki evlenmemiş baba adaylarının iç çekişini yaşadı. "Karmaşık sorunun bir parçası da bu. O olduğundan emin değil, o... olmadığından emin değil. Bütün kısraklar aynı değildir ve tabiri caizse sadece üç kez karşılaştık."

Üç mü? "Hızlı çalış, kardeşim, ve bir kere yeter."

Gerçi Anthony'nin Gladys'le olan durumu Percival'ın Esther'le olan durumuna benziyorsa, bir kez asla yeterli olmayacaktı.

"Bu yüzden çok üzgün ve bir erkeğin, hanımının üzgün olduğunu ve onu teselli etmek için hiçbir şey yapamayacağını bilmesi içini parçalıyor."

Bir erkeğin hanımından ayrılması bile içini parçalıyordu. "Yani şimdi onu rahatlatacak ve umutsuz planlar yapacaksın. Umarım bunlara ihtiyacın yoktur ama sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım." Bu sözlerle gerek olmamalıydı -Tony onun *kardeşi*di- ama Tony'nin yüzündeki rahatlama bu güvencenin takdir edildiğini gösteriyordu.

"Ve sen de, Perce. Eğer sen ve Himmelfarb kızının takviyeye ihtiyacı olursa, Gladys ve ben sizin için buradayız."

"Teşekkür ederim."

Gladys'in Kasaba'da annesinin gözetimi altında olması dışında, bir kaçamak her iki tarafın da İskoçya'ya gitmesine neden olacaktı ve Himmelfarb kızının kalbini kazanmak, bedenini ne kadar tutkuyla paylaşmış olursa olsun, belirsiz bir girişimdi.

"Sen de benim hissettiğim kadar yorgun görünüyorsun." Michael Esther'in kolundan çekiştirerek onu silahlar, av çantaları ve diğer av malzemeleriyle dolu tozlu küçük bir odaya götürdü. "Hiç dinlenebiliyor musun?"

Esther etrafına bakındı ve bakışları karşı duvara monte edilmiş bir geyik kafasına takıldı. Hayvanın camdan gözleri, bir köşedeki çeyrek rafların üzerinde çömelmiş duran korunmuş bir tavşana bakıyordu.

"Ev partileri yorucudur," dedi Esther. "Sizin durumunuzda, yoksullaştırıcı olduklarını da söyleyebilirim."

Michael kapıyı çizmeli ayağıyla iterek kapatırken bakışları daraldı. "Senin için endişelendiğimi ifade etmeye çalışıyorum ve senin cevabın dırdır etmek mi oluyor? Bir kuzen bile bir kadının bu davranışını yorucu bulur."

Endişeli miydi? Esther bundan kuşkulananmak için kendine izin verdi. "Leydi Morrisette dün akşam yemekten sonra, iskambilde size karşı çıkmayı bir amaç haline getireceğini, çünkü bu şekilde pin parasını artıracığından emin olduğunu söyledi."

"Kadın dedikodusu. Whist'te bana karşı çıkıyor, bu yüzden masanın altında ellerini üzerimde serbest bırakabilir, ortaklarımız da muhtemelen masanın karşısında aynısını yapar."

Esther, Sör Jasper ve Charlotte Pankhurst'ün Michael'ın masasındaki dörtlü grubu tamamladıkları önceki akşamı düşündü.

"Haklı olabilirsin ama Michael, senin için endişeleniyorum. Bu insanlar bizim tabakamızın üstünde. Sayıları artırmak için burada bize müsamaha gösteriliyor,

Ve onlar bizim dostumuz değil. Aptallığınız onların sempatisini değil, eğlenerek küçümsemelerine neden olur."

Kollarını kavuşturdu ve yüz ifadesi üstün bir hal aldı. "Peki ya sen, Esther Himmelfarb? Bir dükün yedeğiyle bahçelerde gizleniyorsun? Bir kontun torunu için bile biraz fazla hırslı olduğunu söyleyebilirim."

Tavşanın altındaki çeyrek rafta bir dizi gümüş av matarası duruyordu. Mataralar biraz kararmıştı ama Michael'ın kafasına atıldığında tatmin edici füzeler olacaktı.

"Beni mi gözetliyordun, Michael?"

"Biraz hava alıyordum kuzen ve bahçe duvarının diğer tarafından sesler duydum. *Percival St. Stephens Joachim Windham* seninle oldukça samimi olmaya başlamıştı."

Bir isim unutmuştu-Tiberius. Tanrı'ya şükür duvar yüksek ve sağlamdı.

"İstedığım kişiyi ziyaret edebilirim Michael ve burada sahip olduğum azıcık boş zamanı nasıl harcadığımdan bağımsız olarak, senin finansal bir yıkıma değil, kadınlara kur yapıyor olman gerekiyor."

Michael görünüşe göre taktiksel bir geri çekilmeye karar vermişti. "Herodia Bellamy hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

Michael'ın "endişesi" de muhtemelen buydu. İskambilde fena halde kaybediyordu ve mevcut gelinlere kendisi göz atmak yerine, Esther'in onun için keşif yapmasını bekliyordu.

"Evlilik arkadaşlık eksikliğini gidermek içindir Michael, para eksikliğini değil."

Gülümsemesi hızlı ve samimiydi. "Tıpkı Jacob Amca gibi konuşuyorsun. Evlilik her ikisini de çözebilir. En iyi aileler bunu nesillerdir bilir ve sonuç olarak başarılı olurlar. Bana Bellamy'nin kızından bahset."

Esther şişelere özlemle baksa da, bakmaması için hiçbir neden yoktu. Şöminenin üstündeki eski benekli aynaya çarparak öyle yüksek ve tatmin edici bir ses çıkarırlardı ki.

"Herodia kendi iyiliği için biraz fazla akıllı. Aptalca sıkılır ama gerçekten utanç verici bir şeye bulaşmaması gerektiğini bilir. Zihnini meşgul ederseniz, sizi fark edecektir."

"Günlerimi saç fiyonklarına iltifat ederek geçirmektense onun zihnini meşgul etmeyi tercih ederim." Michael düşünceli görünüyordu. "Ayrıca, Windham'lar kasabaya gittiğine göre Needmore varisi konusunda ilerleme kaydedebileceğimi umuyorum."

Esther daha fazla ayrıntı öğrenmek için kuzeninin koluna yapışmaktan güçlükle kaçındı ama Michael'ın merakını uyandırmak yerine kayıtsız bir ifade takındı. "Toplantıdan ayrıldıklarını bilmiyordum ve adı Needham."

Michael odanın içinde dolaşmaya başladı, dolaşırken av malzemelerini ve kupaları inceliyordu. "Lord Percy alev alev yanan kızıl saçlı ve iri yapılı metreslere düşkündür; son raporlara göre Kasaba'da ihtiyaçlarını karşılayan bu türden en az iki tane varmış. Lord Tony de muhtemelen benzer eğlencelere katılıyordur, ya da belki de paylaşıyorlardır - gerçi sizin yanınızda böyle spekülasyonlar yapmamalıyım. Sence Lord Morrisette bu şeyi nerede öldürmüştür?"

Bir erkek bunu yapabiliirdi - metreslerden av kupalarına kadar uzanan bir sohbe dalıp, sırasızlıktan bihaber olabilir, hatta belki de böyle bir şey olabileceğini bile kavrayamayabiliirdi. "Bu bir kokarca. Belki de Yeni Dünya'da avlanan birinden satın almıştır."

Hayvan yaşarken muhtemelen çok güzeldi. Yemyeşil siyah beyaz kürkü zarif bir kuyruk tüyüyle son buluyordu ama ölüyken hayvanın gözleri odadaki diğer tüm ödüllere aynı boş bakışı taşıyordu.

"Ben gelin avlamaya ya da belki Leydi Morrisette'in tekliflerini savuşturmaktan daha eğlenceli bir spor yapmaya gidiyorum." Kapının yanında durdu ve bir süre Esther'e baktı. "Böyle bir toplantı için fazla terbiyeliniz. Teyzem ve amcamın katılmana izin vermesine şaşırdım."

"Leydi Pott'un kanatları altındayım, o uyanıkken. Biri baş başa konuşmamızı fark etmesin diye gitsen iyi olur ama keşke kendini üç kuruşluk şeylerle sınırlasan." Esther, mankafa kuzenine daha çok ona göz kulak olmak için katılmasına "izin verildiğini" söyleyebilmeyi çok isterdi.

Michael dudaklarını somurtarak büzdü. "Okul çocukları üç kuruşluk puanlar için oynar."

Kapı arkasından usulca kapandığında, Esther tavşana, kokarcaya, geyik kafasına ve şöminenin üzerindeki bir kola dolanmış dört ayak uzunluğundaki gümüş ve siyah yılan, "Okul çocukları bile onur borçlarının ödenmesi gerektiğini bilir," dedi.

Esther, Leydi Morrisette'i bekleyen sayısız görev olduğunu biliyordu ama yine de bu tozlu, gulyabani klozet, Esther'in bulabileceği sığınağa en yakın şeydi. Yıpranmış bir deri çorabın üzerine oturdu ve Percy Windham'ın onunla tutkulu bir aşk yaşadığını aklından çıkarmaya çalıştı.

Onu yatağına yatırdı, *orada* bıraktı ve birkaç saat sonra bir değil iki güzel metresle eğlenmeye gitti.

Anne ve babasının evliliği bir aşk evliliği idi, ama Esther bu tür birlikteliklerin iyi ailelerde -ünlü ailelerde- alışılmadık olduğunu biliyordu.

Dünya ondan kesinlikle bekâr olmasını bekliyordu, ama *Percival*'ın bekâr olmasını beklemeye ne hakkı vardı?

"Her hakkı var," diyerek kokarcaya güvence verdi. Kısa bir ev partisi süresince, en azından ona olan ilgisini sınırlayabilirdi. Hassock'un üzerinde kaldı ve sevgilisi için hiçbir önemi olmadığı açık olan anılara değer verdiği için zihinsel olarak kendini azarlardı.

Ellerini saçlarında hissetmek.

Karanlıkta onun sesini duydum.

Vücudunun onunkiyle dikkatlice ve samimi bir şekilde birleştiğini hissetmek...

"Bayan Himmelfarb." Sör Jasper kapıyı o kadar sessizce açmıştı ki, Esther onun geyiğin altında durduğunu fark etmeden önce odanın içine girmiş ve kapıyı tekrar kapatmıştı. "Bay Adelman'la baş başa kalmak onca hanımefendinin harcı değil."

Esther oturmaya devam etti. Eğer iddia edebileceği tek rütbe leydi rütbesiyse, onu da iddia edecekti. "Parasız mı, yoksa oyun seçiminde şanssız mı?"

"Touché, leydim." Daha yakına eğildi, tozlu ışık yüzündeki pudrayı zoolojik korumanın bir başka eseri gibi gösterdi. "Gerçi şu anda şanslı olan benmişim gibi görünüyor. Leydi Zephora'nın çayı için sızlandığını duymadım ve kahvaltıda söylenenlere göre Windham Lordları Kasaba'da biraz sofistike spor yaparak kendilerini canlandırmaya gitmişler. Quimbey tavşan avına çıktı, sen de buradasın." -Esther'in çorabının yanında durdu, bu da Esther'in burun hizasına düşmesine neden oldu- "Nihayet tek başına, boş vaktinde."

Parmakları çenesini okşadı, dokunuşunda bir tehdit vardı. Esther hareket etmemek, irkilmemek için kendini zor tuttu. Adam ona zarar vermiyordu; onu ellemiyordu bile.

Ama ona *hakaret ediyordu*. Percival Windham o anda her iki metresiyle de banyo yapıyor olsa da, Lord Percy Esther'e ne hakaret etmiş, ne de onun isteyerek paylaştığının ötesinde bir cüret göstermişti. Esther, Sör Jasper'ın elini öylesine sert bir şekilde kenara itti ki, ayağa kalkıp yanından geçerken ve onu kendi haline bırakırken yüzündeki şaşkınlığı görmenin mutluluğunu yaşıyordu.

çoktan ölmüş, doldurulmuş, monte edilmiş ve toz toplayan yaratıkların eşliğinde.

Beş yıl boyunca sömürgecilerle savaşmak Sir Jasper'a bazı önemli dersler vermişti - Eton'un kutsal oyun alanlarında öğretilmeyen dersler.

Birincisi, önemli olan ne kimin daha iyi bir forma sahip olduğu, ne seyircileri kimin büyülediği ne de at üzerinde kimin daha iyi görüldüğü idi. Her yarışmada önemli olan kimin kazandığıydı.

İkincisi, düşman askerleri hiçbir kurala uymazken, ormanın içinde hayalet gibi eriyebilirken ve davalarını ilerletmek için ellerindeki her türlü silahı kullanırken, düz hatlarda yürümek, kareler oluşturmak ve parlak kırmızı üniformayı lekesiz tutmak büyük bir çılgınlıktı.

Üçüncüsü, bir baronetin veraseti baronet için ne kadar önemliyse, bir dükün veraseti de dük için o kadar önemliydi.

Bu gerçekleri göz önünde bulunduran Sör Jasper, Bay Michael Adelman'ın misafirlerden kaçmak için en sevdiği yer olduğunu bildiği için çay saatinde kış bahçesinde bekledi.

"Botanik alanında kariyer yapmayı düşünüyor musunuz, Bay Adelman?"

Sör Jasper devasa bir kamış bitkisinin arkasından çıkınca genç adam irkildi.

"Sör Jasper. Buradaki sessizlik hoşuma gidiyor. Sizin de hoşunuza gittiğini varsayıyorum, o yüzden sizi yalnız bırakayım."

O kadar hızlı değil, yavru. "Güzel arkadaşlarımızın cazibesine kapılmadan önce, sesli harflerinizi ne zaman telafi edeceğinizi sorabilir miyim?" Bay Adelman siyah saçlı, her standarda göre yakışıklı ve pürüzsüz yanaklı biriydi. Fizyonomisinde tek bir yara izi bile görülüyordu ve Sir Jasper kendi kendine bu adama karşı olmadığını söylüyordu. Böyle birinin Esther Windham'la dolapları ve fısıltılı sırları paylaşması hoş karşılanabilirdi, Ancak, buna katlanılamazdı.

Adelman, Sör Jasper'dan uzun olmamasına rağmen ayağa kalktı. "Sosyal toplantılarda genellikle büyük meblağlar taşınmaz, efendim."

"Kesinlikle." Sir Jasper altın bir saat çıkardı ve çevirerek açtı. "Ama söz konusu eğlenceler birkaç hafta sürdüğünde, insan iş adamından banka havalesi isteyebilir." Saatten başını kaldırıp

Saatini kapattı ve tekrar cebine koydu. "Bir iş adamınız var mı?"

Adelman öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Sosyal borçları tahsil etme konusunda bu kadar aceleci olduğumu bilseydim, çoktan haber verirdim." Adelman ceketinin eteğini geriye doğru sıyırdı ve başparmağını yeleşinin cebine soktu; rahat, ukala ve mükemmel tarziliğini sergilemek için tasarlanmış hoş bir pozdu. "Kayıplarımı geri kazanma ihtimalimi göz ardı mı ediyorsunuz?"

"Gerçekten de öyle." Sör Jasper altın ve oniksten yapılmış zarif bir aksesuar olan enfiye kutusunu uzattı. "Böyle kibar ortamlarda oynanacak oyunların tadı kaçtı. Bir tarih belirleyin Bay Adelman, ben de iş adamımı sizin seçtiğiniz yerde size eşlik ettireyim."

Adelman'ın yalan söylemek gibi doğal bir yeteneği yoktu. Onu kötü bir kart oyuncusu yapan da buydu, ama aynı zamanda Sör Jasper'da istenmeyen bir acıma duygusu uyandıran da buydu. Bir adam iyi bir nişancıysa düello iyi bir spor sayılırdı ama Adelman üniversiteden birkaç yıl gerideydi, sıradan bir adamdı ve görünüşe göre Esther Himmelfarb için bir değeri vardı.

Değerli bir dişinin direnişi oyunun bir parçası olsa da, düpedüz antipati duyması samimi koşullar altında sıkıntı yaratabilirdi.

"Size bir uzlaşma önereceğim Bay Adelman. Ya hafta başına kadar bana borçlu olduğunuz parayı getirin, ya da sizden eşit veya daha değerli olduğunu düşündüğüm bir şey alacağım."

Sör Jasper sol burun deliğine bir tutam enfiye çekerken, Adelman başka tarafa baktı.

"Haftanın ilk günü çok erken."

"Haftanın ilk günü üç gün sonra. Gerekli araçları temin etmek için bol bol vaktiniz var. Ancak ev sahibemizin teklif ettiği kumardan kaçınmanızı tavsiye ederim."

"Şanssız değilim-" Adelman bir tavus kuşu gibi kabardı.

"Hayır, farkında değilsiniz, ki bu telafi edilebilir. Gördüğünüz gibi hanımlar hile yapıyor, beyler de -buna sizin büyüleyici benliğiniz de dahil- rüşvet veriyor ve bu yüzden de ihtimaller hiç de sandığınız gibi değil. Size iyi günler dilerim ve yetmiş iki saat içinde ücretinizi bekliyorum."

Sör Jasper bu alışverişten memnun bir şekilde uzaklaştı. Adelman'ın önümüzdeki iki gün boyunca kıpırdanıp durmasını, sonra da üç sabah şafak sökerken kaçıp gitmesini izlemek eğlenceli olacaktı ve Tanrı biliyordu ki eğlence

ve Esther Himmelfarb'ı en sevdiği erkek arkadaşından yoksun bırakacaktı.
Sonuç olarak, verimli bir sohbet oldu.

Ekselansları Quimbey Dükü uzun boylu, iri yarı, mavi gözlü, hoş kahkahalı bir adamdı ve törenlere pek katılmazdı. Charlotte'un iki katı yaşında olması önemli değildi. Evlenmemiş hiçbir dük çok yaşlı, çok şişman, opera dansçılarına çok düşkün, hatta hırslı, güçlü kuvvetli bir kızın evlilik ihtimali olarak göz ardı edemeyeceği kadar yoksul değildi.

Charlotte saçığın altındaki küçük odaya girerken, Quimbey'nin de Esther Himmelfarb'a pek aşık olmadığından emin oldu. Ekselansları, Windham erkekleri bir gün önce ayrıldığından beri kendisini hanımefendinin yanına bağlamıştı ve hiçbir flört, alay ya da entrika onu yerinden edememişti.

"Ama iyi yerleştirilmiş bir billet-doux, mükemmel Bayan Esther Himmelfarb'a çok farklı bir ışık tutacaktır."

En azından, böyle bir not kamuoyuna açıklandığında, kızın utanç içinde eve gönderilmesine neden olacak ve ev partisinin son haftasında evlilik ganimetlerini takip etmek ve bölüşmek için daha net bir alan bırakacaktı. Notu teslim edilmesi gereken yerden aldığından beri Charlotte bütün gününü seçenekleri tartarak ve planlar yaparak geçirmişti ve bu planlar, garip bir şekilde, onu planlarıyla ilgili olarak içini kemiren bir suçluluk duygusunu uyandıracak kadar sevimsiz bir odaya getirmişti.

Esther Himmelfarb'ın odası hakarete varacak kadar sadeydi. Makyaj masasının üzerindeki aynanın tabanına yakın bir yerde küçük bir çatlak vardı, halı yatak eteğiyle birleştiği yerden yıpranmıştı ve tek küçük pencere yaş ve kirden bulanıklaşmıştı. Tek zarafet noktası, soluk pembe brokar döşemeli bir sandalyenin üzerinde taht kurmuş beyaz bir kedi idi.

Kedi Charlotte'a şöyle bir baktı ve oradan ayrıldı, Charlotte'u bir mektubun hemen fark edilmeden nerede durabileceğini düşünmek zorunda bıraktı - hassas bir karar.

"Bayan Pankhurst, ne büyük bir zevk."

Sör Jasper bir kez olsun peruk ve pudradan arınmış bir halde kapı aralığında uzanıyordu. Mavi gözleri onun vücudunda gezindi, yukarı, aşağı, durakladı, daha da aşağı. Odaya girerken gözlerindeki ifade hiç de nazik değildi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu ifade Charlotte'u biraz heyecanlandırmıştı. Sör Jasper'ın durumunda kariyer sahibi bir askerin rahat zarafeti vardı, tavırları mükemmeldi, aptallara tahammül etmezdi ve kâğıt oyunlarında hile yapmaz ya da yapanların hayatını zorlaştırmazdı.

Ayrıca harika kaslı kalçaları vardı. "Sör Jasper."

Yaklaştı, bakışları dalgındı. "Sizi burada bulma şansımın, sevgili arkadaşınız Bayan Himmelfarb'la vakit geçirme arzunuzdan kaynaklandığına inanmalı mıyım? Onu son gördüğümde Quimbey'e kroket oynarken bir başkasının topuna faul yapma konusunda doğru yaklaşımı öğretiyordu. Majesteleri dikkatle dinliyordu."

Sör Jasper sinsice yaklaşmış, Charlotte'un burnuna hafif bir gül kokusu getirmişti. Çok geç fark etti ki, yatak odasında tek bir erkekle yalnızdı ve kapı onun arkasından zar zor açılıyordu.

"Sanırım kroket oyununda Bayan Himmelfarb'a katılsam iyi olacak."

Mektubu Charlotte'un elinden o kadar hızlı aldı ki, kızgınlığının şaşkınlığını atlatması bir an aldı. "Onu geri verin, efendim."

Sör Jasper uzaklaştı, notu açtı ve küçük pencereye doğru götürdü.

"Sevgili ve en değerli Esther'im-' hayal gücünden yoksun olsa da içten bir başlangıç. 'Seninle birlikte yaşadığım bu zevkten sonra senden ayrılmak bana işkence gibi geliyor. En kısa zamanda senin şefkatli kucağına döneceğimden emin olabilirsin. Tekrar öpüşene kadar, aşkım, sen düşüncelerimde hep en üstte kalacaksın ve ben de sadece ve ebediyen senin olarak kalacağım. Percival."

Sör Jasper notu yeniden katladı ama Charlotte elini uzattığında bile geri vermedi. "İmza aynı elde değil, aynı mürekkeple bile atılmamış."

Keskin görüşlü tüm erkeklere lanet olsun. "Yeterince yakın."

"Windham böyle bir notu imzalayacak kadar aptal olamaz. Kimse bunun ondan geldiğine inanmaz." Sör Jasper bunun Percy Windham'dan geldiğine inanmıyordu; bu çok açıktı.

Charlotte odayı geçti ve yatağa uzandı. "Adamın biri bu notu onun eyerinin yanına bırakmış. Bir seyis bulmuş ve Bayan Himmelfarb'ın odasına bırakması için hizmetçime vermiş. Yazarı Lord Percival olarak seçtim, çünkü skandalın onun için önemli olmayacağı kadar soylu ve herkesin böyle bir şey yapacağına inanacağı kadar da serseri biri.

Quimbey o kadar terbiyeli ki onunla evlenir ve bu da alıştırmamanın amacını tamamen ortadan kaldırır."

Sör Jasper notu tekrar gözden geçirdi ve makyaj masasının üzerine koydu. Charlotte'la birlikte yatağa uzandı ve yatağı öyle bir eğdi ki Charlotte kalçalarını ona dayadı. "Siz yaramaz bir kadınsınız, Bayan Pankhurst. Sizi az da olsa hafife almış olabilirim - ya da evlilik konusundaki kararlılığınızı."

Sesi tam olarak hayranlık uyandırıcı değildi ama onu eleştirdiği de söylenemezdi.

"Bayan Himmelfarb'dan kurtulmak gerek," dedi Charlotte, bu fikir baronetin erkeksi beynine çok ince gelebilir diye. "Quimbey'deki, Lord Tony'deki, Lord Percival'daki ve *sendeki* bütün şansımızı mahvediyor." Sonuncusu, kadınsı sezgilerin dürtmesiyle sonradan eklenmiş bir düşünceydi.

Sir Jasper yemi yuttu, Charlotte'un elini de tuttu. "Sıradan bir baronetin sizin konumunuzdaki birine layık olabileceğine inanmıyorum leydim, ama küçük bir sahtecilik alıştırmasıyla -imza gerçekten de notun gövdesiyle eşleşmeli canım- size hizmet edebilmemin bir yolu var."

Eli şaşırtıcı derecede sıcak, kavrayışı sıkıydı. Bir baronet elbette ödül değildi ama bu bir hanımefendinin onunla vakit geçirmekten keyif alamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Kapıyı kapatın, Sör Jasper. Eğer sahteciliği tartışacaksak, o zaman mahremiyete önem vermeliyiz."

"Bir adam neden iki gün boyunca Kasaba'da koşuşturur, sonra da bardaktan boşanırcasına yağın yağmurda at arabasına atlar, çizmelerini, ciğerlerini ve mizacını iç bölgelere doğru paldır küldür koşarken mahveder, bu benim zayıf kehanet gücümün ötesinde bir şey." Tony konuşmasını bir öksürükle vurguladı.

Percival pelerini ve eldivenleri -ikisi de sıırıslılandı- bir uşağa verdi. "Çizmelerimiz kuruyacak. Quimbey'nin şüpheli koruması dışında Bayan Himmelfarb'ı burada gereğinden fazla savunmasız bırakamazdım."

"Gerekli göreceli bir terimdir."

Tony'nin homurdanmaya hakkı vardı. Morrisette malikânesine geri dönmek için kralın otoyolları yerine geçen çamurlu yollarda ilerlemek tam bir çileydi; niyetine kavuşmak için bir gün daha beklemek işkence olurdu.

"Neden, lordlarım!" Hippolyta Morrisette yüksek tavanlı antrenin girişinde ellerini göğüs kemiğinde birleştirmek için durakladı. "Atla dolaşmak

"Bu hava seni hasta edecek, sonra da sevgili annen başımın üstünde bir çan çalacak, bu kesin; seni tekrar gördüğümüze sevinmediğimizden değil!"

Tüm coşkunluğuna rağmen selamlamasında sinsi bir şeyler vardı. Percy onun elini tutmadan eğildi. "Leydim, selamlar. Bayan Himmelfarb'ın nerede olduğunu soracak kadar cüretkâr olabilir miyim?"

Leydi Morrisette'in gözlerindeki ışıltı hesapçı bir hal aldı. "Genç bir hanımefendiyi tüm pisliğinizle karşılamaya niyetli değilsinizdir herhalde lordum?"

"Evet," dedi Tony, ses tonunda bir gerginlik vardı, "kesinlikle öyle. Atları bu amaçla öldürmek üzere. Onu memnun etseniz iyi olur leydim."

Bir genç lordtan diğerine baktı ve görünüşe göre Tony'nin tavsiyesine kulak vermeye karar verdi.

"Bu taraftan." Evin arka tarafına doğru ilerledi ve Percival onu takip etti, Tony de botları gıcırdayıp ezerek arkadan geldi.

Konuklar en büyük gayriresmi salonda toplanmışlardı, bu da büyük bir şanstı. Doğu kanadına doğru ilerlerken Percival'ın, Esther'i tekrar görmek ve onun yokluğunu başına bir kötülük gelmeden atlattığından emin olmak için çığlık atmasına rağmen düşüncelerini düzenlemek için birkaç dakikası vardı.

Amirleri Percival'ı uğursuz işlere gönderdiğinde onu uyaran içgüdüleri, Leydi Morrisette'i bir kenara itip evin altını üstüne getirmesini ve Esther tekrar kollarına düşene kadar onun adını haykırmasını istiyordu.

Bu da olmazdı. Böyle bir davranış duyulursa majesteleri felç geçirir.

Bir uşak salonun kapılarını açarken Leydi Morrisette durakladı ve Percival nasıl bir pusuya düştüğünü çok geç anladı: Majesteleri *ve Majesteleri*, Esther Himmelfarb'ın iki hafta önce kâğıt oynadığı pencere kenarındaki aynı masada oturmuş gazete okuyorlardı.

Tony, Percy'nin omzuna yaklaşarak, "Pencerenin yanında olası düşmanlar var," diye mırıldandı.

Bu mümkün değildi ama Esther bir köşedeki kanepede nakış işliyor, Quimbey yanında oturuyor ve fazlasıyla memnun görünüyordu; odanın geri kalanı ise yeni gelenlere kuşkuyla bakıyordu.

"Bakın fuayede kimi buldum!" Leydi Morrisette'in neşeli anonsu herkesin başını döndürmüştü ama Percival, Esther'in gözlerinde hoş bir karşılama görmeyi beklerken temkinli bir ifade gördü.

Quimbey'e bir şeyler söyledi, o da aşık bir adam gibi gülümsedi ve sonra nakışına geri döndü.

Percy gözlerini Esther'den alamıyordu ama Esther onu *görmezden* geliyordu. "Kıyafetimin durumu için şirketten özür dilerim ama Kasaba'daki işlerim acildi."

Pankhurst kızı odadan çıkacak ya da bir şey söyleyecekmiş gibi ayağa kalktı ama bakışları Percy'den Esther'e ve tekrar Percy'ye döndü.

"Percival, ne hakkında olabilirsin?" Annesinin sesi toz gibi kuruydu. "Kendini rezil ediyorsun ve Leydi Morrisette'in halılarına çamur bulaştırıyorsun. Kardeşini al ve gardırobuna bak."

Önünde duran gazetenin bir sayfasını çevirirken, oğullarına, uygunsuz bir alışverişte yakalanmış uşaklardan daha fazla aldırış etmedi. Majesteleri ne bir dük azarlamasıyla karşılık verdi ne de oğulları için araya girdi.

"Özür dilerim, Majesteleri." Percival annesinin önünde eğildi. "Ayrılmadan önce Bayan Himmelfarb'a özel olarak hitap etmek istiyorum."

Sör Jasper Lay-About boğazını temizledi. "Belki de Bayan Himmelfarb söyleyeceklerinle ilgilenmiyordur."

Kibirli eşek, şöminenin yanında, bir bacağı bükmüş, dirseğini şömineye dayamış bir pozda önerisini sundu. Sabah giysileriyle tam bir centilmen zarafetinin resmiydi. Bu küstah aptala haddini bildirme dürtüsü neredeyse dayanılmazdı.

"Şimdi olmaz, Perce," diye fısıldadı Tony. "Kızı al; sonra soytarının icabına bak."

Esther onu izliyordu ama gözlerinde hiç hoş bir ifade yoktu. Quimbey izinsiz girmezdi ve Esther de Sör Jasper'ın ısrarlarına asla boyun eğmezdi... ama yine de.

Percy onu izlerken, bir erkeğin bağırsağının, dinlerse hayatını kurtarabilecek kısmında huzursuzluk daha sıkı bir şekilde kıvrıldı. "O zaman ben de ona burada söyleyeceklerimi söylerim."

İpleri koparılmış bir kukla gibi Charlotte Pankhurst canlandı. "Esther Himmelfarb, nasıl unutmuş olabilirim! İhmalkâr davrandım ve özür dilerim. Saklamam için bana verdiğiniz yazışmaları size geri vereceğime söz vermiştim ve tamamen aklımdan çıkmış."

Kız çalışma sepetinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkarırken Esther dönüp ona baktı. "Sana hiçbir yazışma vermedim, Charlotte."

"Oh, şimdi nazlanma!" Bayan Pankhurst, Sör Jasper'a tuhaf bir bakış atarak okumaya başladı. "Sör Jasper tarafından imzalanmış. 'Benim sevgili ve en değerli Esther'im." Percival'ın eli, kılıcının kabzasının olması gereken yere giderken, Bayan Pankhurst dikkatle dinleyenlerin görsel envanterini çıkaracak kadar uzun süre durakladı.

"Sessiz ol, kadın!"

İçeride böğürmüştü, annesini öfkeliendireceği kesin olan bir ihlaldir bu, ama pencerenin yanında Dük, Düşes'in bileğine bir el koymuştu.

Charlotte Pankhurst'ün ölümü özlediği belliydi, çünkü Percival'a *sırıttı*. "Sör Jasper, billet-doux'sunun topluluk içinde okunmasına karşı çıkmıyor. Bu sadece bir not, lordum. Bunun gibi sofistike bir topluluk böyle bir şeyi asla ciddiye almaz."

Esther ayağa kalkmış, yumruklarını sıkıyordu. "Bu bana gelen bir not değil Charlotte, ne de saklaman için sana bir şey verirdim."

Almamış mıydı?

Almamış mıydı?

Üç gün boyunca merak içinde, tek başına, her türlü uygunsuz şeyi düşünerek mi bırakılmıştı? Bu düşünce bile...

Buna katlanılamazdı.

Percival sevdiği kadına baktı ve onun bakışlarıyla buluşmasını istedi. "O halde benim sevgili ve en değerli Esther'im, bunu sana okumama izin vermelisin ve aşk mektubumu imzalamadığım için hatalıyım. Gelecekte bu hatamı telafi edeceğim ve bütün aşk mektuplarımdan sana yazılacağından emin olabilirsiniz." Oda sessizleşti ve Esther'in gözlerinde ilk kez soğukkanlılıktan başka bir şey vardı. Ona umutla, Percy'yi kalbinden yaralayan, temkinli ve yaralı bir duyguyla bakıyordu.

Bir nefes aldı, cesaretini topladı ve kalbini sunmaya hazırlandı. "Benim sevgili ve en değerli Esther'im, seninle yaşadığım bu zevklerden sonra senden ayrılmak bana işkence gibi geliyor. En kısa zamanda senin şefkatli kucağına döneceğimden emin olabilirsiniz. Tekrar öpüşene kadar, aşkım, sen benim düşüncelerimde hep en üstte kalacaksın ve ben de sadece ve ebediyen senin olarak kalacağım."

Bitmek bilmeyen bir sessizlikten sonra Esther'in gözleri parlamaya başladı. "Tekrar söyleyin lordum. Lütfen. Bu sefer daha yavaş, çünkü eğer böyle bir

notu bana ulaşmış olsaydı, şimdiye kadar binlerce kez okumuş olurdum."

Arkasında Tony gıcırdayan bir bottan diğerine geçiyordu. Charlotte Pankhurst kilisedeki oyunda repliklerini unutmuş küçük bir kız gibi bakarken, Percy'nin kalbi dans etmeye başlamıştı.

"Benim sevgili ve *en* değerli Esther'im." Koridordaki her hizmetçinin ve odadaki her dedikoducunun bu sözleri hafızasına kaydettiğini umarak kelimeleri haykırdı. "Seninle yaşadığım zevklerden sonra-"

"Bu saçmalığa derhal son verin!" Majesteleri ayağa kalkmadı, muhtemelen Majesteleri onu hâlâ bileğinden tuttuğu için. "Percival Windham, sıradan bir kontun torunuyla herkesin önünde sevişemezsin. Ne büyü yaptığını bilmiyorum, umurumda da değil. Eşyalarını topla ve Morelands'a geri dön."

Esther'in bakışlarındaki neşe söndü. Kıpırdamadan durduğu yerde soldu ve odadaki hiç kimse, tek bir kişi bile düşese kabalığından dolayı sitem etmedi.

Percival odayı geçti ve parmaklarını niyetiyle birleştirerek annesine ters ters baktı. "Açıklamamın ani ve aleni şekli için özür dilerim, ama Majesteleri Bayan Himmelfarb'dan özür dileyecektir."

"Böyle bir şey yapmayacağım. Uygun bir aday bulacağınızı umarak sosyalleşmenize izin veriyorum ve aldığım teşekkür bu mu? Eğer bu şekilde davranmayı düşünüyorsanız Kanada'nın vahşi doğasına geri dönebilirsiniz."

Dük boğazını temizledi. Tony inledi.

Percival bir kolunu Esther'in beline doladı. "Görevimden istifa ettim, Majesteleri. Niyetimin, kendisinden isteseydim davulu seve seve takip edeceğinden şüphem yok ama onu böyle zorluklara maruz bırakmak istemiyorum."

Düşes burnunu çekti. "Niyetiniz-"

"Sevgili niyetim," diye karşılık verdi Percival. "Babası ona kur yapmam için bana izin verdi ve eğer beni kabul ederse, yakında parmağında saygımın bu mütevazı simgesi olacak."

Çınlayan beyanlar iyi ve güzeldi ama bir adam hareketleriyle de değerlendirilmeliydi. Percival cebinden küçük bir paket çıkardı, yüzüğü sardığı bezin içinden çıkardı ve sevgilisinin elinden tuttu.

"Esther Louise Himmelfarb, siz-"

Parmağını adamın dudaklarına götürdü ve adamın kalbi durdu. "Hayır, yapmayacağım." Kısa bir süre dudağını okşadı, sonra elini bıraktı. "Annenin onayı olmadan olmaz."

Ne oluyor be?

Odanın öbür ucunda, Majesteleri nihayet konuşmaya cesaret edebildi. "Leydini dinle Percival, çünkü bence buna hakkı var."

Düşes, Moreland'ı aptal ya da üç kafalı ilan eden bir bakışla mızrakladı, ama o da dilini tuttu.

"Ben de seni seviyorum Percival Windham," dedi Esther. Gerçi topluluğa bir gösteri sunmuyordu, doğrudan Percival'ın kalbine sesleniyordu. "Hiçbir şey beni senin karın ve çocuklarının annesi olmaktan daha fazla memnun edemez. Görünmez olmam gerekirken beni gördün. Bana bir insan gibi davrandın, hizmet eden bir demirbaş gibi değil. Davranışlarınız kelimenin tam anlamıyla bir beyefendinin davranışlarıydı. Beni dinlediniz-"

Onun sözünü kesmedi. Onun ağırbaşlılığını toplamasına izin verdi, çünkü kısmen de olsa, sözde üstlerine karşı Muhalif bir papaza yakışır bir serzenişte bulunuyordu. "Beni *dinlediniz* ve iyiliğimi ciddiye aldınız. Elbette eşiniz olmaktan onur duyarım ama anneniz de sizi seviyor."

Düşesin yanından gelen hafif bir soluk Esther'in isabet kaydettiğini gösteriyordu ama o konuşmaya devam etti. "Majesteleri bir annenin olması gerektiği gibi sevdiklerini korur. "Sevdiğim adamla evlenmek için bir düşesten izin almak istemiyorum ama bir annenin onayını çok önemsiyorum."

Biri iç çekti. Düşes değil. Yine kokladı ama bu bir onaylamama kokusu değildi.

Quimbey mendilini Leydi Zephora'ya uzattı. Sör Jasper, perişan haldeki Bayan Pankhurst'ü odadan çıkardı. Tony'nin botları sessizleşmişti.

Düşes ayağa kalktı ve ağzını açtı, sonra kapattı.

Esther yaşlı kadınla yüzleşmek için döndü, ancak Percival en değerli, en sevgili, en *inatçı* sevgilisini serbest bırakmayı bir an bile düşünmedi.

"Lütfen, Majesteleri." Esther yutkundu ve Percival'a sanki ona daha da sokulmuş gibi geldi. "Ekselansları. Oğlunuzu seviyorum, ona olan sevgim ani olduğu kadar şiddetli ve benim için bile şaşırtıcı. Biliyorum ki oğlunuz bu ülkeye itibar, zenginlik ve rahatlık getirecek.

ama bana elleriyle verebileceği hediyeler umurumda değil. Ben sadece bana gözleriyle vaat ettiği hediyelerin peşindeyim."

Düşes el yordamıyla kocasının elini tutmaya çalışırken ve Percival annesinin mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışırken bir sessizlik daha uzadı.

"Ama sen değilsin..." Majesteleri'nin yüz ifadesi kızgınlıktan şaşkınlığa dönüştü. "George? O değil... O değil..." Rüzgârın gözüne doğru sürüklenen bir geminin yelkenleri gibi, öfkesi orsa yaptı, yavaşladı ve sonra söndü. "Moreland? Bundan ne anlamalıyız?"

Bu sözleri bizzat duymamış olsaydı Percival inanmazdı. Moreland Düşesi Agatha, güvence almak için herkesin içinde eşine dönmüştü. Moreland'ın yüzündeki ifade kuşkulu olmaktan çok uzaktı. Dük, düşesine belli belirsiz gülümsüyor ve parmaklarıyla onun elini okşuyordu.

"Günümüzün gençleri," dedi Moreland küçümseyici bir tonla. "Onlar için her şey yüksek drama, yine de bu tutkulu beyanlara bakılırsa, Percival ve hanımının en azından bize torun verme konusunda hevesli olacaklarını umabiliriz."

Majesteleri karısının parmak eklemlerini öperek ve elini kendi elinin içinde tutarak bu noktayı vurguladı.

Torunlarım. Oh, elbette. Moreland, düşesin önünde nihai ödülü, aşk adına harika bir şekilde hizmet edecek olan görev adına verilen ödülü sallandırmıştı.

"Sizi bu konuda temin edebiliriz," dedi Percival. "Eğer onayınızı alabilirsek."

Esther, evlilik birliktelikleri için iyiye işaret eden bir jestle sessizliğini ve onun elini tuttu.

Düşes ayağa kalktı ve kolunu Dük'ün koluna doladı. "Gel Moreland. Törenin düzgün bir şekilde planlandığını görmek için dua edeceksek, yapılması gereken çok şey var."

Ama dük karısını hemen odadan çıkarmadı. Bunun yerine karısının elini koluna sıkıştırdı ve ona sevgi dolu bir bakış atarak durakladı. "Ve eğer anlaşmaları uygun bir şekilde düzenlemek için bir duam olacaksa, elbette düşesime danışmalıyım. Hatırlatsana canım, Anthony için düşündüğün Holsopple kızı mıydı?"

Odanın çıktıklarında saygınlıkları her hallerinden belliydi.

Kapı arkalarından kapandığında Tony odanın öbür ucuna geçip Percival'ın omzuna sertçe vurdu. "Aferin size. Madam,

Hanımefendi ev sahibem, saat kaç olursa olsun en iyi şampanyanızı içeceğiz, zira görünen o ki tebrikler çok yerinde."

Quimbey alkışları başlattı, Leydi Pott bastonunu defalarca yere vurdu, Leydi Zephora ve Bayan Needham uygun bir anda ortaya çıkan her kim ise onun kollarında açıkça ağladılar.

Percival sevgilisini öperken.

"Sen de gel." Percival kolunu Esther'in koluna doladı ve Esther, Majesteleri'nin müstakbel bir kocanın düzgün bir şekilde eğitilmesi için gerekli olduğunu söylediği derslere başlayamadan, bahçe yolunda ona eşlik edildi.

"Percival, beni bu şekilde kaçırmayı bırakmalısın."

"Hayır, yapmamalıyım. Bu işte ustalaşmalıyım ki, dizlerimize kadar küçük Windham'lara batmış olsak bile, seni bir anda kaçırabileyim."

Esther yürümeyi bıraktı ve ona ters ters bakmaya çalıştı. "Bu da küçük Windham'ların geçit töreninin hiç durmadan devam etmesini sağlayacak."

Gülümsemesi mutluluk vericiydi. "Kesinlikle. Kuzenin Michael'dan bir mektup aldım. Süvari birliğinde albay olarak yaşamayı çok beğeniyor."

"Bunun için sana teşekkür ettim mi?"

"Hayır, minnettar bir nişanlının yapması gerektiği gibi yapmadınız. Düğün gecemizde teşekkürlerinizi kabul edeceğim, bana bahşetmeye meyilli olduğunuz diğer cömertliklerle birlikte. Tony, Sör Jasper ve Leydi Lay-About'un Roma'ya düğün yolculuğuna çıktıklarını söyledi. Bu gece içinde kıtada savaş çıkacağına şüphe yok."

İflah olmazdı, aynı zamanda çok tutkuluydu. Kaderinde bir sürü çocuk yetiştirmek olan bir adamda bulunması gereken iki iyi özellik. Yürümeye devam ettiklerinde Esther gülümsemekten kendini alamadı. "Sör Jasper bana evlenme teklif edeceğini söylemişti."

"O soytarıya bir an bile tahammül edemezsiniz, değil mi?" "Tabii ki hayır."

Sorudaki kavgacılık imasına rağmen -ve Arkasındaki belirsizlik memnuniyet vericiydi. "Sana sormak istediğim bir şey var, Percival."

Ona haftalar önce karanlık ormanda geçirdiği bir bahar gecesini hatırlatarak, yaklaşmakta olan leylak çalışının bir dalını onun için tuttu.

"Sorgulamalarına bayılıyorum Esther."

Özellikle erkek anatomisinin çeşitli kısımlarıyla röportaj yapmasından hoşlanıyordu, bu konuda giderek daha cesur davranmaya başlamıştı.

"Benim sorum şu: İsim düşündünüz mü?"

"İsimler mi? Alman sevgi sözcüklerini kullanmanızdan hoşlanıyorum. Daha önce hiç kimsenin en sevgili yakışıklı hazinesi olmamıştım." Percival'ın saatlerce politika tartıştığı Esther'in babasını taklit ederek Alman aksanına bürünmüştü.

Ayrıca Esther'in elini dudaklarına götürmüştü; parmak eklemlerini, avuç içini, bileğini öpüp koklamak için...

"Percival, düğüne daha iki hafta var ve biraz itidalli davranmalıyız."

Moreland bahçeleri çok güzeldi ve sonunda ev ormanına giden peyzajlı bir parka yol veriyordu. Bugünkü gezinti için Percival onu Düşes'in yanından alıp doğruca Fransız kapılarından geçirmiş ve teraslara indirmişti.

"Gerçekten de itidal. Eğer itidalli davranmasaydım, Esther Louise, omzumun üzerinden atılırdın."

O da bunu yapabilirdi ve birden fazla kez yapmıştı.

"Aklım başımdan gittiğinde duymayı hayal edebileceğiniz türden sevgi sözcüklerinden bahsetmiyordum. Çok hevesli olduğunuz bu küçük Windham'lar için beğenebileceğiniz isimlerden bahsediyordum."

Sessizliğe büründü, ki bu Esther'in de onda sevdiği bir şeydi. Küstahça konuşabilir, alay edebilir ve hatta -babasıyla yemek sonrası içkilerini yudumlarken- bağırabilirdi ama aynı zamanda düşünceli bir sessizliğe de sahipti.

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun Esther?"

"Size sık ve coşkulu tutku nöbetlerimizin doğal sonuçlarına yol açtığını anlatmaya çalışıyorum. Gelinliğime sığdığım için şanslı olacağım."

Esther'i istenmeyen bir belirsizlik nöbetine maruz bırakarak elini bıraktı.

"Emin misin?"

Başını salladı ve kırmızı güllerle dolu yatağı ilgi çekici buldu. Elbette dikenleri vardı ama güzel ve dayanıklıydılar ve kokuları eşsizdi.

"Ne zaman, Esther?"

Sorusu sessizdi, ifadesi okunamıyordu.

"Sanırım ilk seferinde. O ilk seferden beri hiç... hiç kanamam olmadı."

Bir adım daha yaklaştı ve onu nazikçe kucakladı. Uzun bir an boyunca hiçbir şey söylemedi. Onun böğüren, kükreyen, alaycı, sevgili nişanlısı tek kelime etmedi.

Ve sonra, çok yumuşak bir şekilde, dudakları kulağında. "Bartholomew, sanırım. Asla söylemese de Bart Amca, Majesteleri'nin en sevdiği kardeşidir. Beni ilk midillime o bindirdi ve renklerimi satın alma kararımı destekledi."

"Güzel bir isim." Gerçi bir kızın üzerinde biraz garip durabilir.

Yine de o an pragmatizm gerektirmiyordu. Percival ona sarılarak sessiz kaldı, *ta* ki Esther onun kelimelerin ötesinde duygulandığını fark edene kadar - belki de karılık içgüdüleriyle-. Onun kollarında kendini özellikle sıcak hissediyordu ve sesinde güçlü duygulara işaret eden bir boğukluk vardı.

Uzun bir süre Percival'ın kucağında kaldı, güllerin kokusu etraflarında yükseliyor, yumuşak yaz havası Percival'ın bağlanmamış saçlarından bir tutamı yanağına değdiriyordu.

"İyi misin Esther? Çocuk taşımak bazı kadınlar için zor olabilir."

"Teklifinizi kabul ettiğimden beri kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim Percival Windham."

Esther ondan çıkan iç çekişte, bunu ondan duymaya ihtiyacı olduğunu fark etti. Muhtemelen ilerleyen aylar, yıllar ve -Tanrı'nın izniyle- on yıllar boyunca bunu birçok kez duyması gerekecekti. Neyse ki bu basit bir gerçektir.

Kulağını öptü ve şakağına sokuldu. "Sana öyle iyi bakacağım ki canım, Yüce Tanrı'nın şefaati dışında kimse sana daha iyi bakamaz."

"Biliyorum. Ben de sana göz kulak olacağım." "Ve çocuklarımıza."

Bir tatlı an daha geçti ve sonra Esther, Percival'ın elinden tuttu - Percival her zamanki cesaretinden bir şeyler kaybetmiş gibiydi - ve onu evin ormanına götürdü. Birkaç saat sonra çay içmek için dışarı çıktıklarında, Percival'ın pantolonunun dizlerinde oluşan ot lekeleri Majestelerinin bile dikkatini çekmemişti.

Percy ve Esther'in aşkı büyüdükçe Windham ailesi de büyüyor
Windham'ların yeni nesli hakkında daha fazla bilgi için

Varis

Asker Virtüöz

Leydi Sophie'nin Noel Dileği Leydi

Maggie'nin Gizli Skandalı

Leydi Louisa'nın Noel Şövalyesi

Leydi Eve'in Patavatsızlığı

Teşekkür

Bu öykü benim yayınlanmış ilk novellam ve her zaman olduğu gibi bir yazar yeni bir yöne girdiğinde teşekkür borçludur. İlk olarak editörüm Deb Werksman daha kısa bir format denememi önerdi. Yayıncım Dominique Raccach, çalışmayı satın almak için onay verdi ve konumlandırılması konusunda hevesli davrandı. Sourcebooks'taki olağan şüpheliler -Skye, Susie, Cat ve Danielle- dinamik bir programa katlandıkları için çok teşekkürü hak ediyorlar. Percival ve Esther'e en az benim kadar sevgi besleyen sevgili okurlarıma da teşekkür ederim. Evlendikten sonra da pek sorunsuz bir hayatları olmadı ama bu başka bir hikâye...

Yazar Hakkında

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı Grace Burrowes, hem ilk kitabı *The Heir* hem de *The Duke's Obsession* üçlemesinin ikinci kitabı *The Soldier* ile en çok satanlar listelerine girdi. Her iki kitap da *Publishers Weekly* ve *Booklist*'ten büyük övgüler ve yıldızlı eleştiriler aldı. *The Heir* ayrıca *Publishers Weekly* Yılın En İyi Kitabı ve *The Soldier* ise *Publishers Weekly* En İyi İlkbahar Romanı seçildi. Windham'ın kız kardeşleri serisindeki ilk öyküsü -Lady *Sophie'nin Noel Dileği*- tarihi romantizm dalında *RT Book Reviews* Reviewers' Choice ödülünü *aldı* ve Regency kategorisinde RITA'ya aday gösterildi. Windham kardeşler için daha fazla hikâye üzerinde çalışmaktadır ve ilki *The Bridegroom Wore Plaid* yakında raflarda olacak olan İskoç Viktorya dönemi romanslarından oluşan bir üçlemeye başlamıştır.

Grace Maryland kırsalında yaşıyor ve avukatlık yapıyor. Okuyucularından haber almayı çok seviyor ve kendisine graceburrowes.com adresindeki web sitesi aracılığıyla ulaşılabilir.

***Aşk Hikayelerine Aşık
Mısınız?***

*İşte tam size göre bir çevrimiçi
romantizm okurları kulübü!*

Nerede yapabilirsin:

- Harika yazarlarla **tanışın**
- Yeni arkadaşlarla **parti**
- Yeni kitapları herkesten önce **alın**
- Harika **yeni okumalar** keşfedin

Hepsi inanılmaz derecede BÜYÜK tasarruflarla!

DiscoveraNewLove.com
adresindeki partiye
katılın!

THE COURTSHIP

A NOVELLA

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GRACE BURROWES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.